

REN DHARKČ.17

DRAMATICKÝ LET

K.BRAND

Nevysvětlitelné narůstání záření z kosmu pokračuje. Třebaže pozemští kolonisté na Hope objevili způsob, jak se před ním bránit - výstavbou energetického štítu nad svým městem - vědí, že jejich existence v novém domově je vážně ohrožena.

Nogkové, kteří se chtěli zmocnit prstencového korábu, zanechaného na Hope Tajemnými, rezignovali. Uložili se do kataleptického spánku na osmé planetě a čekají na záchrannou výpravu ze své soustavy. Syntetové, kapkám podobné energoorganismy, vlákali Oharkový přátele do pastí, aby mohli načerpat energii, vyzařovanou jejich kosmickými čluny, a pak se vydat na další putování vesmírem.

Ren Dhark při průzkumu osmé planety, nazvané Metan, objeví mezihvězdný transportní systém Tajemných. Závažnost jeho objevu však ustupuje před stále naléhavější otázkou: co se to vlastně v kosmu děje?

Klaas Matenbrink si ještě jednou prošel svůj plán nasazení v příštích pěti dnech. Nebyl se stavem věcí spokojen. Všecko pokulhávalo za plánem. Televizní technici byli v koncích. Před dvěma dny vyslali varování. U vifospecialistů to už neklapalo delší dobu. Měli problémy s energetickým zvonce, umístěným nad Cattanem.

„Z toho zvonu se jednou všichni zblázníme,“ sténal Klaas Matenbrink, prohlížeje si podmrčený výraz svého asistenta Petarse.

Ten žádnou vinu necítil. „V mých skupinách běží od včerejška všechno hladce,“ řekl „Nevím, co chcete, Matenbrinku!“

Matenbrink nechtěl potíže. Mávl rukou a opáčil: „Je fakt už načase, aby POINT OF odstartovala, jinak se všichni dovopravdy zblázníme. Petarsi, kolik hodin jsme v noci spali?“ „Tři. Na víc to nestačilo. Ty zatracený vifoňáci mě dvakrát vytáhli z postele a...“

„Nenadávejte technikům, příteli. Na Zemi se zázraky děly, ale tady na Hope se o ně musíme starat my. Jak to vypadá s vašimi konvertory? V pořádku?“

Petars nahlédl do papírů. „Od včerejška jsou všechny oukej. Ví bůh, proč na jednu nefungují, jak mají...“

Klaas Matenbrink si zívá. Moc se nevyspal. Podstrčil asistentovi papíry. „Vezměte si to a postarejte se, abychom dnes v poledne mohli pokračovat. Já mezitím najdu naše experty na ty mizerný vochráný štíty a promluví jim do svědomí. Jinak z Deluge nikdy nedostaneme pořádné televizní signál... Co je, Petarsi?“

„Ale, včera se na mě vybodli a odvolávali se na astrofyziky...“

Pojem astrofyzik Klaase Matenbrinka rozčertil. „Vo těch třech mi nemluvte! To jsou pesimisti, jaký máj bejt! Galaktický magnetický pole sem nebo tam, když se tlakovej vliv zvonu nesníží o dvě třetiny, tak si ten příměj televizní přenos prvního letu POINT OF můžeme strčit za klobouk. Rozuměl jste mi, Petarsi?“

„Jo. A proč na mě křičíte?“

Oba byli unavení a podráždění. Technika si s nimi pohrávala. Přitom to vypadalo tak jednoduše, když dostali od Rena Dharka úkol přímo přenášet start POINT OF z jeskyně, aby mohli být všichni obyvatelé Hope u toho.

Klaas se do toho pustil s chutí, měl perfektní plán, první pokusný přenos z jeskyně na trase Deluge-Main Island bezvadné klapl. Už to vypadalo, že úkol splní na jedničku, když se obraz najednou rozostřil a po několika vteřinách úplně zmizel. Trasa se ztratila, přestože spojení přes Vifa — videofony — zůstalo zachováno kvalitně.

Matenbrink, pětatřicet let, povoláním televizní inženýr, se snažil vše překontrolovat,

přezkoušet a najít chybu.

Mamě.

Musel improvizovat. Nakonec ho zápas s časem ještě bavil Měl dobré spolupracovníky. *Do 15. března to zvládneme*, říkali neochvějně.

15. březen 2052 byl vybrán jako den startu POINT OF. Všichni kolonisté měli mít možnost sledovat start prstencovité lodi v jeskyni a její proniknutí několik tisíc metrů silnou skálou. Ren Dhark chtěl všem ukázat, jaký smysl měla usilovná práce několika set vědců a odborníků během uplynulých měsíců.

Klaas Matenbrink se podíval na kalendář.

Na Hope psali 12. březen 2052. POINT OF měla startovat za tři dny, ale televizní trasa mezi Main Islandem a Deluge byla přerušena. Frekvence, které pro tento účel měli k dispozici, byly sekundárním zářením ochranného zvonce *rot-mačkány*!

Klaas Matenbrink expertům vynadal; co je to za nesmysl — rozmačkány?

Ale nebyl to nesmysl!

Klaas byl dvoumetrový obr. Když odhodlaně odcházel ke vznášedlu, aby se znovu vydal za odborníky promluvit jim do duše, díval se Petars za ním. Petars byl naplněn skepsí.

Od té doby, co nad Cattanem visel energetický zvonec, který chránil asi 50 000 osadníků před kosmickým zářením, byla část laboratoře přemístěna mimo ochranný zvon, protože pod ním nebylo možno přijímat data a hodnoty. V laboratoři byla bezpečnostní zařízení, která včas varovala před změnami magnetického pole, a přesné počítačové zařízení vždy vědělo, kolik lidí je v laboratoři a zda všichni stihli projít otevřenými únikovými otvory ve zvonci do bezpečí. Pocit, že člověk sedí ve velkém vězení, tu existoval. V populárně naučných pořadech se obyvatelům vysvětlovalo, proč je ochranný zvon tak nutný.

Jen málo zasvěcených vědělo o důrazném, avšak nejasném varování kapek z osmé planety.

Žili ztroskotanci na Hope skutečně v mimořádně ohroženém sektoru Mléčné dráhy?

V čem toto ohrožení tkvělo?

O tom právě diskutovali odborníci ochranného štítu, když vstoupil Klaas Matenbrink. Řídící centrála ochranného zvonce sestávala z velké čtyřboké místnosti, kde melo před čtyřmi kontrolními stěnami službu vždy po půltuctu mužů. Kontrolovali odsud mohutný zvon nad Cattanem. To, co ještě před několika měsíci vypadalo jako utopický sen, bylo nyní skutečností.

„Ááá, Matenbrink™,“ ozvalo se ne právě přátelsky.

Klaas Matenbrink to přeslechl, V duchu si gratuloval. Byli tu všichni ti, se kterými potřeboval mluvit.

Přitáhl si křeslo, posadil se, otevřel svá akta a položil na stůl složku.

„Pojďme k věci...,“ začal.

Přešel k věci a zůstal u ní. Každý protiargument smetl ze stolu. Ve své přednášce se nenechal rušit. Říkal jim, co jim říct chtěl Leccos neznělo právě přátelsky, ale Klaas šel docela sám proti všem!

Hovořil o kuráží, o odvaze a rozhodnosti a také o tom, jak člověk má vidět i za rámec své práce. Viděl kamenné tváře, které se chystají se znova schovávat za astrofyziky a jejich varování.

„... přitom stačí jenom přepnout spínač a ochranná schopnost zvonce je okamžitě na původní hodnotě, pokud by během přenosu mělo vyvstat nějaké nebezpečí... je to pouze otázka odvahy!“

Dál se Klaas Matenbrink už nedostal Suší vědci se změnili ve vzteklé muže, napadající ho ze všech stran,

Nechal je nadávat a rvát, protože tenhle jejich stav sám vyprovokoval. Měl pořouchlou radost, že se mu podařilo je vytáhnout z jejich bohorovnosti. Až se uklidní, bude možno si s nimi popovídat.

O dvě hodiny později nastupoval unaveně, ale pyšně do svého vznášedla.

Podařilo se mu je přesvědčit, že záleží jenom na nich, jestli se podaří předvést start POINT OF všem kolonistům, nebo jestli plán selže.

Když vešel do své kanceláře a Petars se na něj tázvě zahleděl, hodil složku pa-píru na stůl a řekl: „Hotovo! Měl bys panáka, Petarsi? A vsadíš se, že pozítří bu-déme mít televizní trasu v pořádku?“

„Panáka mám, ale sázet se s vámi nebudu,“ řekl Petars, který dobře věděl, že se Matenbrink sází pouze tehdy, je-li naprosto přesvědčen o tom, že vyhraje.

Poslední poplachové cvičení na POINT OF skončilo.

Modrofialově zářící prstencovitá loď, stojící na pevných, krátkých výsuvných nohou, byla připravena ke startu.

Nad ní se klenul skalnatý masív jeskyně. Tahle stěna že se měla rozestoupit, až se kolem POINT OF utvoří dvojitý interval, a tahle skála měla pak nedotčené existovat, jakmile jí POINT OF proletí?

Většina lidí to vzdala. Uvěřit tomu bylo těžké.

Nebylo to poprvé v jejich životě, kdy se museli vyrovnávat s nepochopitelným jevem. I časový skok — pohon lodi GALAXY — který loď přenesl v bezčasém pásmu na vzdálenost až 1,7 světelných let — patřil k těm pro mnohé nepochopitelným jevům.

Dan Riker už dávno zanevřel na archív Tajemných, jenž začal lakotit s vydáváním mentacapů a většinou už dodával jenom kovové kotoučky bez obsahu.

Riker si dělal hlavu z aktivačního paprsku, jenž způsoboval *Intervallum* - nejsilnější zábranu výhledu. Podle vysvětlení mentcapu tento paprsek existoval pouze při zapojení Intervalu!

V tomto ohledu dodaly paměťové pilulky, mentcapy, zřejmě precizní informace, protože se i přes všechny pokusy ještě nepodařilo tento paprsek zkoumat, přestože bylo známo, jakými telepatickými hnutími jej lze vyvolat.

H. C. Vandekamp poskytl Danu Rikerovi velmi zajímavou a také velmi vědeckou přednášku o Intervalu a o aktivačním paprsku. Dan Riker mu pak řekl, že posledních deset minut nerozuměl ani slovu.

„... mám velký kosmický diplom — mými koníčky je astrofyzika a pohonná technika. Ale všemu nerozumím. Vy mi vysvětlujete, co je *decentrální napětí prostorového oblouku*, ale já to prostě nechápu. Je mi líto...”

A teď musel Dan Riker spolknout i to, že neumí vyvolat aktivační paprsek, přestože si tím byl před půlhodinou ještě velice jist.

Ralf Larsen a Janoš Szardak vstoupili do řídicí centrály prstencovité lodi. Začínala jim služba. Vystřídali Rena Dharka a Dana Rikera.

„Všechno v pořádku, až na energetický zdroj 16,“ řekl Ren Dhark a předal Larsenovi kontrolní listinu. „Poslal jsem tam Area Doorna...”

Ralf Larsen spokojeně přikývl. „Toho kdybychom neměli...”

Dhark a Riker opustili centrálu. Nejbližší antigravitační šachtou sjeli na palubu 1. Všude vládla čilá práce. Zabydlovalo se tu na dvě stě mužů se vším všudy, i se zásobami na cestu.

Náhle zazněly výkřiky a volání o pomoc. Ren Dhark a Dan Riker se zastavili, pak se prudce otočili a vyrazili tím směrem. Ostatní jim uhýbali, očividně netušili, co mají dělat Dhark a Riker spatřili velký otvor, ve kterém napříč trčela antigravitační deska, kterou se dopravovaly tuny materiálu. Vypadalo to, že se vzpříčila. A odtud se ozýval onen křik o pomoc.

Ren Dhark byl o něco rychlejší než jeho přítel.

Muž, který ovládal AG-desku, trčel mezi zdí šachty a nákladem a hrozilo mu rozmačkání. Pod deskou leželi dva muži. Jeden z nich křičel o pomoc.

Ren Dhark na první pohled rozeznal, co se tu stalo.

Řidič AG-desky chtěl zřejmě rychle minout šachetní otvor a pravděpodobně si na poslední chvíli všiml těch dvou. Aby je neodhodil, snažil se jim vyhnout, narazil na stěnu a tím pádem

na sebe nahrnul náklad.

Ren Dhark se jedním skokem octl na desce.

Byl to pokaždé zvláštní pocit, když člověk ztratil většinu své váhy. Ren se zachytil jednoho balíku a přitáhl se k přimáčknutému muži. Část nákladu se přesunula mimo AG-desku a získala tím pádem opět svoji původní váhu. Právě tahle součást nákladu sestávala z malých strojů pozemského původu.

„Bacha, Dane!“ vykřikl Ren na svého přítele a pokoušel se prsty dostat ke kontaktnímu prostému i praktickému řízení desky. Přidušený muž na něj bez hlesu zíral. Šlo o vteřiny.

„Vyjeď s tou deskou vejš!“ křičel Riker. „Nemůžu je vytáhnout. Stačí deset čísel!“

Ale oněch deset centimetrů by skřípnutého muže stálo život.

Ren se zapřel mezi stroje, napjal svaly na nohou a postrčil první stroj přes hranu desky. Stroj přepadl a po něm i několik dalších. Pak se prsty dostal k řízení desky. Velmi klidně desku uvedl do chodu: uvolnil ji od stěny šachty, vysvobodil tak řidiče desky ze sevření a zároveň ji zvedl o metr výše. Pak pomohl Rikerovi vytáhnout oba zraněné. Mezitím k nim přispěchal lékař.

Ren Dhark přistál s AG-deskou na palubě. Vystoupil Už tu byli zbyteční. Nikomu nic nevyčítal, ale několik mužů stydlivě sklopilo zrak. Věděli, že měli veliteli POINT OF pomoci Šachtou I, která vedla vlevo od velitelské centrály, opustili Dhark a Riker loď, stojící na pětáctýřiceti párech výsuvných nohou, dlouhých maximálně pět metrů. V jeskyni byly vysunuty tak, aby břicho prstencovité lodi nebylo od žerné výše než metr. Šachta napravo měla číslo dvě. Celkem byly čtyři

Dhark a Riker šli do provizorního střediska informací, vybudovaného nedaleko lodi. Ale zprávy, které tu získali, nebyly nikterak důležité.

Pak usedli do jednoho z koutů, aby si odpočinuli. Ren Dhark se přitom zahleděl na zbraň, kterou při objevení zničené lodi na osmé planetě objevil Are Doorn.

Byl to jeden ze zářičů s emblémem galaktické spirály. Experti, kteří se zabývali zářením, shodně konstatovali, že všechny zářiče, které Doorn dovezl z osmé planety, emitují paprsky, spočívající na termickém základě. Jedinou výjimku tvořil zářič se spirálou! Ani za pomoci amSjských zkušeností nebyli vědci s to zjistit druh záření této zbraně, protože její energetický zásobník byl prázdný.

Ren Dhark tou včící otáčel sem a tam. Analýza CI4 určila, že je stará asi tisíc let.

„Dane, co se stalo před tisíci lety na Hope? Někdy si myslím, že Tajemní utekli před nějakým hrozivým nebezpečím, ale někdy tomu zase nevěřím, zvláště když pomyslím na prazvláštní činnost archívů.“

Kdo utíká, všechno nechá. Náš první dojem mluvil pro útěk. Ale jak to, že pak začaly v průmyslovém paláci pracovat mamutí stroje? Proč tu Tajemní zanechali téměř dobudovanou vesmírnou loď a pro pozdější objevitele i speciálně připravený archív?

Dane, mně nepřipadá nijak velkolepé, že tento nám neznámý druh byl schopen převést do malé pilulky nejsložitější myšlenkové pochody, a navíc je ještě na tisíc let zakonzervovat. Velkolepost vidím v tom, že tyhle tabletky oslovily náš organismus...”

„Kam tůn vlastně směřuješ?“ zeptal se Dan.

„K tomu emblému, k té spirále, Dane! Nemůžu si pomoci, ale v něm já vidím odpověď na naše otázky. Ten znak představuje to nejvelkolepější, co ve vesmíru existuje — spirálovitou mlhovinu jako naši Mléčnou dráhu!“

Dan, jenž se v náladách svého přítele dobře vyznal, zneklidněl. Ren netrpěl představami, ale jestliže se nad něčím takhle zamyslel a vyslovil domněnku, většinou se ukázalo, že má pravdu. Dostal se tak i k jádru záhadných věcí — a ta věc s emblémem záhadná byla!

Ani Ren, ani nikdo jiný, kdo zažil grandiózní představení ve druhé jeskyni, nemohl zapomenout na zlatavě se třpytící skalní masiv a pod ním rotující symbol Galaxie.

Rocovi vandalové svými šílenými pokusy s výbušninami zničili nenahraditelné technické

dílo. Tady ale, na jedné zbrani, bylo vidět emblém, jaký byl i na jedné z budov mrtvého města před pohorím.

„Neměli bychom raději myslet na očekávaný start POINT OF, než na rébusy a hádanky?“ snažil se Dan odvést svého přítele.

Z Oharkových hnědých očí vyšel tázavý pohled. Ren zastrčil zbraň zpět do *zasrnky*, ze které ji vyndal. „To máš pravdu. Jenom se ptám: Nedivil ses tomu, že jsme na POINT OF nenašli žádný galaktický emblém?“

„A tys ho hledal?“ zeptal se zaskočený Dan Riker.

„Ano,“ odpověděl Ren. „Požádal jsem i Larsena, Szardaka a Congollona, aby měli oči dokořán. Ale nikdo nic neobjevil...“

Dharkův videotelefon hlásil spojení. Přicházel z vysílací centrály kosmické lodi, kde už několik hodin seděl Manu Čobe. Tento prvotřídní lékař byl i výtečným expertem přes spoje a s technikou Tajemných se seznámil tak dobře, jako nikdo jiný.

„Dharku, měl byste pár minut čas? Ano? Tak ke mně rychle přijďte. Ale rychle...“

Nejrychlejším způsobem pohybu byl ten, jenž náhodou objevila Anja Fieldová. Sice člověku potom bylo trochu špatné, ale Dhark a Riker potřebovali jen pár vteřin a byli u Čobeho v ústředně.

Velký černý Afričan jim ukázal prázdná křesla. Z membrány jednoho reproduktoru zaznívaly rytmické znaky, vysoké sykavky s překvapující rozmanitostí.

„Chytám to asi osm minut. Už jsem se spojil s Cattanem. Jedou jako fretky! Dharku, a víte, ze kterého směru jsou tyhle zprávy, rychlejší než světlo? Ze směru, o kterém se domníváme, že na něm leží náš starý, dobrý sluneční systém se Zemí! Dalo by se...“

Ozval se Cattan.

„Udělalí jsme zajímavý objev, Čobe! Prověřili jsme elektromagnetický charakter jednotlivých tónů. Je nade vši pochybnost, že jsou vysílány z velkého vysílače ze Země!“

„Zní to neuvěřitelně,“ namítl Čobe.

„Možná,“ odvětil hlas z Cattanu. „Ale máme k dispozici celý štos kontrolních charakteristik. Nelze pochybovat o tom, že by tohle nevysílal velký vysílač ze Země! Nebudete tomu věřit, ale víme i který: je to vysílač u Kapského Města!“

Čobe nic neříkal, jen se tázavě zadíval na Rena Oharka. Ten si vzal mikrofon a vyžádal si vyhodnocení zpráv ze Země. „Chci vědět, co se tam děje!“

Všichni tři pak poslouchali vysílané sykavky.

„Haló, Cattane,“ řekl pak do mikrofonu Čobe. „Nedá se zjistit, kam to vysílání směřuje?“ Kdyby se ještě před rokem takto někdo zeptal nějakého odborníka na vysokoe-nergetické vysílače, sklídil by posměch. Teď se mohl odpovědi dočkat.

„Hadrún Ismaran se tím zabývá už od začátku vysílání. Třeba to dokáže pomocí amfijského vyhledávání..., ale kruci, teď je to *hadí* vysílání ze Země u konce. Klidně mohli ještě aspoň hodinu vysílat. Škoda! To je škoda!...“

Ren Dhark přemýšlel. Pak vstal. Ještě jednou se podíval po místnosti a pak jakoby jenom pro sebe řekl: „Zemi dobyl kdosi cizí!“

Neposlouchalo se to dobře. Manu Čobe se otrásl. V uších mu ještě zněly zvuky. Nemluvil ten hlas z Cattanu o *hadím* syčení?

Kdo vládne na Zemi?

Člověk už ne!

Poslední volání o pomoc, které zachytili zhruba před půl rokem, znělo velice zoufale.

Kdo byl pánem na Zemi?

k.laas Matenbrink už nebyl ospalý. Ani jeden z jeho mužů nepociťoval únavu.

Za deset minut měla proběhnout generální kontrola spojení - tři hodiny před startem POINTOF!

Petars byl očividně nervózní. Seděl před kontrolním panelem, obklopen tuctem obrazovek,

více než padesáti měřícími přístroji a třemi spolupracovníky, kterým se dařilo podobně. Čas běžel.

Pokud teď vznikne nějaká porucha, bude přímý televizní přenos ohrožen. Petars se tázavě zadíval na svého šéfa Matenbrinka. Díval se ven, jako by se nic nedělo. *Jeho hroší kůži bych chtěl mít*, pomyslel si Petars závistivě. Netušil, jak se Matenbrink uvnitř chvěje.

Klaas Matenbrink se podíval na hodiny. Pak zkřížil svůj pohled s Petarovým.

„Jedem!“ řekl. Hlas mu zněl chraptivě.

Z Deluge přišel domluvený impuls. Obrazovky začaly probleskovat.

Zdálo se, že to trvá celou věčnost.

Pak se obraz ustálil.

„Jednička!“ řekl Petars do mikrofону.

„Jednička najela,“ odvětil neviditelný hlas z jeskyně. „Obraz i zvuk běží!“

„Kamery!“

V Deluge švenkovaly první kamery po POINT OF. Prstencovitá loď se objevila na obrazovkách v Cattanu. Prvotřídně! Z potíží uplynulých dní nezbylo nic! Petars se otočil k Matenbrinkovi. Trásla se mu kolena a v duchu si neustále opakoval: zvládneme to!

Na tomto přímém přenosu hodně záleželo. Ren Dhark mu přede dvěma dny ještě kladl na srdce: „Lidé musejí mít jistotu, že nejsme odsouzeni zůstat do smrti na Hope. Musejí vědět, na čem jsme tak dlouho pracovali.“

Kamery zabíraly loď ze všech úhlů. Bylo potěšením jejich záběry sestříhovat. Dlouhé přípravy v jeskyni přinášely kýžené ovoce.

Ale na *trase* byly zase problémy.

V osmačtyřicáté minutě generální kontroly byla *trasa* přerušena. Směšných několik stovek kilometrů!

„To snad není pravda!“ sténal Petars. Ve vzteku zoufale nechal pravičku klesnout na nouzový spínač a udeřil do jeho aretace.

V tu chvíli byl obraz opět stabilní.

Klaas Matenbrink se napůl vztyčil v křesle. Věděl, že nouzové spojení vydrží sotva třicet vteřin.

„K-4 je v kýblu!“ zaduněl hlas v reproduktoru. A následovala šťavnatá nadávka.

Před Petarovými očima to začalo plavat. Tentokrát ne vinou mizerného obrazu. JZ čela se mu do očí řinul pot

Řízení kontroly převzal Matenbrink. Nařídil ruční řízení K-4 a vyčkával. Po několika dalších úkonech se mu podařilo hlavní spojení obnovit. Po dlouhých minutách boje s technikou předal žezlo opět svému asistentovi.

„Bože můj, já budu šťastnej, až se ten koráb vznese,“ řekl Petars.

„A já!“ přidal se Matenbrink.

Zvládneme to, říkal si v duchu, a doufejme, že to zvládne i Ren Dhark s POINT OF.

Ren Dhark stál u vchodu do kantýny a díval se k prstencovité lodi. Spokojeně se usmíval.

Jak se to tu v jeskyni změnilo!

Jak to tu vypadalo tehdy, když sem poprvé vstoupili?

Všude kolem ležely agregáty Tajemných. Všude kolem obrovského prstence o průměru sto osmdesáti metrů. Nikdo tehdy nevěřil, že jednou nastane den, kdy budou tyto součásti zamontovány do POINT OF!

POINT OF INTERROGATION!

Otazník! Tak tehdy tuto loď pokřtili, protože nebyl nikdo, kdo by čemukoli na lodi rozuměl. I Are Doorn tehdy zklamal.

Tehdy - bylo to skutečné jen před několika měsíci?

Žili lidé na Hope, té planetě naděje, skutečné teprve půl roku? Ren Dhark filozofoval. Měl na to Čas ještě asi pět minut, ale pak se musel věnovat svým povinnostem.

Prstencovité lodi!

Ve vchodu na něj čekal H. C. Vandekamp, jediný expert přes kontinuum na Hope. Byl to kostnatý muž s velkým nosem. Teď jím cloumala předstartovní horečka. Otevíral a zavíral dlaně. Šedivé vlasy mu padaly do čela. Lepily se mu. Dhark zpozorněl. Vandekamp nebýval obvykle tak nedbalý na svůj vzhled.

„Dharku, start můžeme škrtnout! POINT OF nepoletí!“ Vandekamp svá slova podtrhl gestem, „Proč ne?“

Ren Dhark, čtyřiašedesátiletý muž, se na vědce klidně zadíval. Jeho hnědé oči kontrastovaly s blondatými vlasy. Ještě větším kontrastem působil jeho klid proti jeho mládí. Choval se jako zkušený padesátiletý muž.

„Proč ne?“ zopakoval Vandekamp. „Proč asi ne, Dharku? Protože nelze vyvolat Interval a...“

„Cože?“ okřikl ho Dhark a tím se dostal k věci. „Vy jste zkusil vyvolat Interval?“

Vandekampe, děláte špatné vtipy?“

Nemluvil hlasitěji než jindy, nýbrž ostřeji.

„Vy jste jednal proti rozkazu!“

„No a?“ přerušil ho Vandekamp. „Rozkaz sem, rozkaz tam. Interval se nedá vyvolat Údaje mentcapu nesouhlasí. To má větší význam než to, že jsem neuposlechl rozkaz.“

10

Mezi oběma muži byl rozdíl deseti let. Čas od času dávali Renu Dharkovi pocítit jeho mládí. Čekal, že na to Vandekamp udělá ještě narážku.

Klidně odvětil: „Musíte přenechat mně, co je důležité a co ne, Vandekampe. Kdo vám u toho pokusu asistoval?“

Cholerický vědec nakrčil čelo. „Co to má znamenat, Dharku? To...“

„Chci vědět, kdo vám při pokusu asistoval, Vandekampe. Odpovězte, nebo už neabsolvujete ani jeden jediný let! To vám slibuju. Kdo vám pomáhal při tom šflenství?“

Ren Dhark se musel ovládat, aby po tom muži neskočil. Odháněl z mysli představy, co by se stalo, kdyby se Vandekampovi jeho pokus vydařil.

„Jak to se mnou mluvíte, Dharku?“ bránil se vědec. „Nejsem přece žádné mládě, kterému se při kdekakém pokusu musí někdo dívat na prsty...“

„Ne,“ odpověděl mu Dhark a obrátil se, že půjde, „to tedy nejste. Vy jste starý osel... a zatracený blázen. Mám vám toho říct ještě víc?“ A pak Ren prošel dovnitř. Musel se uklidnit a z toho důvodu odejít z Vandekampovy blízkosti.

Vyjel na čtvrtou palubu, na které ležela centrála. Nemusel se ohlížet, jestli jej expert na kontinuum následuje. Dhark věděl, že vědec zůstal dole.

Dan Riker překvapeně vzhlédl, když spatřil Dharka, jak vchází dovnitř. Dhark se klidně posadil do pilotního křesla. Za jeho zády si vyměňovali významné pohledy Ralf Larsen a Janoš Szardak.

„Dane - byl tu během posledních hodin Vandekamp?“

Rikera tato otázka zaskočila. Zavrtěl hlavou.

„Seděls tady na kontrole?“

„Jistě, tak je to v rozpisu služeb.“

„Larsene, vy jste centrálu taky neopustil? Vy taky ne, Szardaku?“ Dhark se otočil a zadíval se na ně.

„Nikdo,“ odpověděl Szardak i za Larsena.

„Výtečně,“ odvětil Dhark kousavě. „Opravdu výtečně. Mám už teď hrůzu z našeho prvního startu. To si vážně nikdo nevšiml, že se Vandekamp pokusil vyvolat Interval?“

Všichni tři oslovení změnili barvu tváře.

„Co že to Vandekamp vyvedl?“ zeptal se Riker. Nemohl uvěřit tomu, co jeho přítel právě řekl.

„Chci vědět, s kým to udělal. Že by mu asistoval Doorn?“

„Zatraceně,“ řekl Dan Riker a polkl. „Takže nikdo ze starýho mužstva? Alespoň tohle je

úleva, i když jen malá. Fakt, žijeme v nádherný době. Neumím si představit nic krásnějšího, než že se každou chvíli vznesu do vzduchu, dostanu se do nějakýho intervalovýho pole a že po jeho vypnutí zůstanu čumět někde uvnitř čtyři kilometry tlusté skály."

Ren se na svého přítele téměř osopil: „Mě zajímá, proč sis nevšímal, že si tady Vandekamp hraje! Ty jsi spal!"

Z galerie přicházel Are Doorn. Ve velínu neměl co pohledávat. Jeho oblastí byla strojojna POINT OF. Nikdo netušil, co z tohoto nepříjemného rozhovoru všechno zaslechl.

„Doorne, kde vy se tady berete?" Dharkovi připadalo těžké přehlížet Sibiřano-vu nepěstěnou rudou hřívu, která mu spadala na ramena.

Tvář Area Doorna se zakabonila. „Riker nespál, když Vandekamp prováděl svůj pokus. Mel jsem ho od toho snad odtrhnout? Já ne, Oharku. Raději jsem mu pomohl..."

Čtyři muži ve velínu zadržovali dech. Čtyři muži ve velínu nedokázali pochopit, co se stalo. Jak mohl Doorn pomáhat při takovém bláznovství? Vždyť spolu s Dharkem patřil k tem několika málo jedincům, kteří věděli, co se může stát!

„Jak jsem mu pomohl, je přece známo," řekl rudovlasý muž, jenž toho nikdy moc nenamluvil.

„Vandekampův pokus se nepovedl nebo ano? Takže..."

Doorn chtěl odejít z velínu.

„Zůstanete tady!" křik na něj Dhark. „Kde dělal Vandekamp svůj pokus? A aby bylo jasno, Doorne, nemíním z vás tahat každou vaši včtu!"

Tím nemohl Šibiřanovi zaimponovat. Uvolněně se Oharka zeptal: „A vy si myslíte, že mám po tom Vandekampově pokusu ještě chuť do řečí? Na poslední chvíli jsem dorazil do D-76 na třetí palubě, přímo pod velín. Tam totiž stojí vrhač Intervalu. Vandekamp se ode mě chtěl jenom dozvědět, nač já ta věc dobrá. On chtěl vyvolat Interval *jenom* v ohnisku..."

Ozval se palubní rozhlas. Na obrazovce se objevila tvář profesora Gerda Don-gense. Ve stejné chvíli viděl on na své obrazovce tvář Rena Oharka.

„Oharku, naše chladicí zařízení vypovídá službu. Převážná část zmrazených potravin je v nepopsatelném stavu!"

Vandekampův hloupý pokus byl zapomenut. Pokud se Dongesovy údaje potvrdí, pak se start POINT OF nemohl uskutečnit. Na rozdíl od kantýny v jeskyni, kde bylo všeho, co hrdlo ráčí, na palubě se museli spolehnout na dva chladicí boxy naplněné potravinami, které snadno podléhají zkáze.

„Jdu!" rozhodl Dhark. Předal kontrolu Larsenovi. Oba přátelé si teprve na AG-desce všimli, že je doprovází Are Doorn. Nechali to bez komentáře.

U chladicího zařízení je přivítali čtyři muži. Profesor nešťastně ukázal na otevřené dveře, ze kterých to nepopsatelné páchlo.

„Zavřete je!" rozhodl Ren Dhark.

„To smrdí hůř než hnojník...", řekl Dan Riker a o pár kroků ustoupil.

Ren Dhark ukázal na druhé dveře. „Jak to vypadá tam?"

„Podobně," řekl profesor. Držel v ruce videofon. Z něj se ozval muž, kterého poslal do archívu, aby zjistil, kde udělali chybu.

„Profesore," řekl ten muž, „nic. Žádné mentcap, nic."

Ren Dhark nakrčil čelo. Zlobil se. Ani Dongen ani nikdo druhý mu dosud neprozradil, co se to vlastně stalo. Navíc Dongen za tuto oblast ani nezodpovídal, musel na to přijít náhodou.

„Takže, co se v těch chladicích boxech děje?" zeptal se Dhark a klouzal pohledem od jednoho muže k druhému.

„V těch... v těch boxech je teplota přes 35 stupňů," řekl jeden z nich.

„Plus...?!" vyrazil ze sebe Dhark nechápavě. „Řekl jste 35 stupňů tepla? V chladicím boxu teplo?"

Sibiřan překvapeně otevřel ústa dokořán. Dan Riker vypadal jako kluk, který poprvé v životě vidí kouzelníka tahat z cylindru králický. V Oharkových očích létaly blesky.

„Tři skafandry sem, ale rychle!" Jeho hlas zněl jako třštění skla. Dva muži odběhli. Riker překonal okamžik překvapení a Doorn zavřel ústa.

Oblékli si skafandry. Tajemní museli být různých výšek, protože skafandry na lodi byly vyrobeny na postavy od metru šedesáti do dvou metrů dvacetí.

Vklouzli dovnitř a zabouchli za sebou.

Jeden jediný pohled jim stačil k tomu, aby pochopili, že se tam nedá zachránit už vůbec nic. Zmrazené potraviny roztály a nacházely se v zuboženém stavu. Ně-keré plastické pytle, ve kterých byly zabaleny, už vinou kvašení a plynů popukaly. Ren Dhark zjistil, že uvnitř je teplota 36,4 stupňů Celsia. Podíval se na termo-spínač a praštil do něj pěstí. Ani se nehnul.

Když se vrátili ven a vylezli ze skafandrů, řekl Dongenovi:

„Okamžitě zjistěte, kdo nastavoval regulátory v obou chladicích boxech a kdo je zodpovědný za potraviny!"

„Oharku, co se vlastně stalo... někdo nastavil regulátory na plus místo na minus?"

„Jak říkáte, Dongene!"

Vtom se jeden z těch tří mužů ozval. „Já... to já jsem je nastavoval, Oharku..."

Nešťastník se jmenoval Peter Sallis. Ren Dhark mu nemohl nic vyčítat. Brzy zjistil, že se nevyzná v číslech Tajemných a že jeho šéf zanedbal, co se dalo.

Jeho šéfem byl inženýr Detroit, který si vykoledoval takové vynadání, na jaké do konce života nezapomene. Dokonce se mu zdálo, jako by mu vynadal Sam Dhark, známý cholerik, přestože věděl, že Sam Dhark zahynul při přistání GA-LAXYnaHope.

„Detroit, sbalte si věci a zmizte z lodi! V Cattanu se ohlaste na Velkém výboru."

Detroit mlčel. Pochopil, že jednal nedbale.

Když se otáčel a měl se k odchodu, zastavil se. Dostal nápad!

Jeho případ mohl způsobit katastrofu, protože na Hope byla o zmrazené potraviny nouze. A dovezení nových potravin znamenalo časový posun startu lodi.

„Co ještě chcete?" křikl Dhark.

Pětaticetiletý inženýr se neodvážil na něj podívat „Oharku," řekl. „A co když ty zkažené potraviny nahradíme zásobami z kantýny?"

Na tuto možnost nikdo nepomyslel!

„Oukej, Detroit. Máte tedy ještě jednu šanci. Ale nejdřív ze všeho zmrazte tu hromadu hnoje.

Nejvyšší rychlostí, jakou to svedete! Vaše věc, jak to uděláte. A pak budu každou půlhodinu čekat v kantýně na vaši zprávu. Doufejme, že bude taková, jakou čekáte vy i já..."

A byla!

O půlnoci mu Detroit ohlásil, že oba mrazicí boxy jsou naplněny syntetickými potravinami Tajemných. Tyto potraviny byly plnohodnotnou náhradou a nedaly se porovnávat se syntetickými potravinami na Zemi.

„Detroit," řekl Dhark. „Měl jste dnes štěstí. Snad ho budeme mít zítra při startu i my. Dobrou noc, Detroit..."

Klaas Matenbrink si vzal sedativum, aby rychleji usnul a víc se prospal. Chtěl a musel být zítra, dne 15. března 2052, fit.

Přenos vyjde. Klapne to, říkal si, když usínal...

Jeho asistent Petars někde vyhrabal láhev starého koňaku. Musel za ni zaplatit nehoráznou sumu - 45 galaxů, ale za koňak platil rád. To byla ta nejlepší tabletka na spaní.

Na obloze svítily měsíce Beta a Gama, měsíc Alfa ještě nevyšel.

Sedm set kilometrů západně od Main Islandu, na Deluge, spala posádka POINT OF - až na stráž - hlubokým spánkem. Všichni si byli svou věcí jisti. Některým se o fantastické technice Tajemných zdálo.

Byly to dobré sny, některé z nich odváděly spáče daleko do kosmu.

Velké reproduktory v jeskyni se rozezvučely:

„Pozor! Program I nabíhá! Postupně opusťte antigravitačními šachtami jeskyni a na

kontrolních místech odevzdejte své osobní plastikové kartičky! Pozor! Program I nabíhá!..." Zpráva byla třikrát zopakována a pak reproduktory ztichly.

Lidé se dali do pohybu. Procházeli kolem prstencovitého trupu lodi POINT OF a ještě jednou se na ni tázavě zadívali.

Podaří se Dharkovi a jeho posádce odstartovat?

Dívali se, jak se zavírají čtyři velké vchody do lodi. Bylo to poprvé od chvíle, co před ní stanuli lidé, že se zavřely všechny čtyři naráz.

Program I - znamenal: poslední přípravy ke startu!

Lidé, kteří museli jeskyni s prstencovitou lodí opustit, v sobě cítili narůstající napětí.

Sven Kinson přitom nebyl výjimkou. Litoval, že nepatří k posádce. Dělal všechno pro to, aby se stal nenahraditelným, ale pak se inženýr Veruna opět uzdravil a zaujal opět své místo experta na záření.

Kinson krácel těsně kolem pevných, mohutných, krátkých výsuvných podpěr lodi. Zvedaly ji do výše až pěti metrů. Nynější zdvih nečinil víc než metr. Když Kinson natáhl paži, dotkl se hladkého, namodralé zářícího korpusu lodi.

Byl hladší než zrcadlo, byl hladší než cokoli, co kdy pozemská věda stvořila. Povrch byl - až na několik nevysvětlitelných výjimek - bez jediného škrábance.

„Jděte dál...!“ zaslechl za sebou Sven Kinson nepříjemný hlas.

Uhnul ke straně, sklonil se a pod tělesem POINT OF krácel k prázdnému střednímu prostoru. Kinson si na spodní části lodi musel ještě prohlédnout řetězec polokulovitých vypouklín velikosti fotbalových míčů.

Šlo o projektory, které měly vyzařovat paprsky. Paprsky, jejichž dosažitelnost se dala určit s přesností na milimetr.

Sven Kinson nevěděl, jestli nezařoval nahlas. Za ním stál jeho přítel a kolega Olaf Fjord, jenž vizáží připomínal spíš Siciliána než člověka narozeného za polárním kruhem. A Olaf Fjord řekl:

„Ne, že by to měly být projektory POINT OF - to jsou projektory POINT OF, Svene! Ten řetěz koulí bude loď pohánět mezi hvězdami..."

Opět se ohlasy tři reproduktory.

„Pozor! Program I! Poslední výzva k opuštění jeskyně - poslední výzva!..."

Oba muži se naposledy podívali na loď. V očích měli zklamání a závist. I Olaf Fjord počítal s tím, že ho určí do posádky. A teď byl mezi spoustou těch, kteří měli hodinu před plánovaným startem POINT OF opustit jeskyni.

14

„Do prčic!“ ulevil si Sven Kinson, když gravitační šachtou vyjžděli ven. „To tedy nevím, proč byl Ren Dhark tak malichérnej. Dyť se do ní vejde 5 000 lidí.“

„Třeba nevěří, že se start povede..."

„Voň?“ vykřikl Kinson a nezaznělo to přfliS přátelsky. „Nechal jsem si vo Dharkovi leccos vyprávět. Co ten tehda dokázal tou svojí neotřesitelnou vírou, když ho Rocco s přáteli deponovali na Deluge, je prostě nepochopitelný. Vsadíme se, že Ren Dhark s POINT OF odstartuje?"

JTřed tři metry dlouhým ovládacím panelem stála křesla pro pilota a druhého pilota. Ren Dhark a Dan Riker v nich seděli už deset minut

Už deset minut běžel program 1.

Ještě padesát minut do startu POINT OF!

Za Oharkem a Rikerem stála čtyři zbývající křesla. Ale jenom dvě z nich byla obsazena. Před zaměřovači přístroji seděli Ralf Larsen a Janoš Szardak. I tyto navigační přístroje mohly jako všechno na lodi pracovat automaticky nebo ručně. Zkušební provoz ukázal, že se všechny navigační hodnoty objevovaly zároveň také na třímetrovém ovládacím panelu.

Na galérii, která ve výšce čtyř metrů obklopovala prostor velínu, se nacházela ještě čtyři

sedadla, jež ale právě nebyla obsazena.

Tato mohutná prstencovitá loď mohla být řízena dvěma lidmi. Celkem padesát lidí bylo potřeba k doзору nad strojovým zařízením. Přesto Ren Dhark trval na tom, aby na lodi bylo dvě stě osob. Panenský let chtěl absolvovat se čtyřnásobným zajištěním.

Hlavní centrála spojařů ležela těsně vedle velínu, oddělena jenom jedním vchodem. To byla jediná místnost, která nebyla vybavena kompletně. Chyběl tam gigantický vysílač, jež před časem našel Ámer Wilkins mezi mrtvým městem a horami. *Tento gigantický vysílač podlehl při experimentu sebezničení.* Tento výkonný přístroj přesto ale nebyl nepostradatelný.

Spojové zařízení POINT OF překonalo svým výkonem součet všech ostatních provozovaných vysílaček!

Z přistávací plochy venku před horami přišla první zpráva o předstartovní přípravě: „Jeskyňě prstencovité lodi byla opuštěna všemi lidmi. Antigravitační přístupovou šachtu už dvě minuty hlídají dva strážníci. Kontrolní sčítání posádky přineslo třikrát stejný výsledek. Konec!"

Ren Dhark krátce stiskl knoflík, kterým se zapojovalo palubní dorozumívání. Byl ze svého křesla spojen se všemi místnostmi na POINT OF.

Dan k němu vzhlédl. Věnoval příteli krátký pohled.

„René. Kontrola vchodů..."

Szardak a Larsen nemohli tuto šeptanou poznámku zaslechnout. V centrále vládlo uklidňující ticho. Důkaz, že ještě nebyl zapojen žádný agregát.

Dhark k Rikerovi kývl. Jen málokdo věděl, že Dan Riker znamenal pro Rena Dharka dodatečnou kontrolu. Riker sotvakdy na něco zapomínal Ren se na tuto schopnost přítele spoléhal a dnes mu to bylo obzvláště milé.

„Tady centrála," pravil Dhark do mikrofonu. „Centrála ke vchodům. Prosím, ohlaste se." Hlásily se jeden po druhém.

Připojila se spojová centrála. Manu Čobe, jeden z mála, kdo nepatřil k původní posádce Galaxy, byl díky svým schopnostem jmenován velitelem spojové centrály. „Program 2 běží už osm vteřin!"

Program 2 obsahoval poslední předstartovní přípravy.

Dhark seděl klidně ve svém pilotním křesle. Hodina, ve které se mělo vše rozhodnout, se blížila. Spolu s ním doufalo 50 000 kolonistů v Cattanu. Dokázal si představit, jak se neustále dívají na hodinky a jak se nemohou dočkat chvíle, až POINT OF odstartuje.

Až odstartuje a proletí 4 000 metrů mohutnou skálou!

Z Dana se stal silný kuřák. Právě jednu cigaretu zamáčkl a hned si zapálil další. Za ním si šeptali Larsen a Szardak.

Ozvalo se slabé bzučení. Dorozumívání přinášelo jedno hlášení o připravenosti za druhým.

Obraz na malé obrazovce se neustále měnil. Ted" právě Miles Congollon ohlásil připravenost pohonných jednotek POINT OF. Těsně za ním stál Are Doorn. Ren Dhark ze Sibiřana viděl jenom jeho neudržovanou hřívu. Nezůstával čas na několik slov s Congollonem.

„Cigaretu, René?" zeptal se Dan.

Dhark zavrtěl hlavou. Pohledem kontroloval přístroje. Byly mu tak důvěrně známé jako nikomu dalšímu na POINT OF. Znal je lip než přístroje Galaxy. Vděčil za to jenom své pili, ale také mentcapům a archivu.

Jeho levá ruka ležela vedle hlavní řídicí páky. Byla v poloze VYPNUTO.

Ještě nikdy nebyla v poloze ZAPNUTO. Dhark tomu neustále z nějakého podvědomého důvodu bránil.

Pět velkých obrazovek, seřazených do půlkruhu, zobrazovalo okolí POINT OF.

Ted' ukazovaly prázdnou jeskyni, ve které nikdo nebyl.

Těchto pět obrazovek - očí POINT OF - se často stávalo tématem diskuse. Oproti ostatní fantastické technice Tajemných šlo v tomto případě o prostý přenos obrazu zvenčí dovnitř. Bylo to značně primitivní zařízení a kromě toho obrazovky připouštěly existenci mrtvých

úhlů!

Čas plynul. Okamžik startu se blížil. Dan Riker vyzařoval neklid, napětí a nervozitu. O nic lip se nedařilo Ralfu Larsenovi a Janoši Szardakovi.

Ohlásil se Cattan. Přes videofon promluvil Klaas Matenbrink. Oznámil připravenost televizního přenosu.

Dhark mu zamával. Věděl, co tento muž se svými spolupracovníky poslední dny prodělal.

Když mu zamával, Matenbrinkova tvář se uvolnila a v očích mu zasvítilo.

Program 2 Oharkovi neumožňoval, aby se Matenbrinkem zabýval déle. Obě centrály zbraní ohlásily připravenost. Třiadvacet konvertorů se rozjelo.

A nějaký muž ohlásil: „Šestnáctka nějak blbne!“

Naprosto běžný výraz zněl v uších zlověstně.

Ostatní muži, zodpovědní za zbývající dvacet dva konvertory, nehlásili žádné potíže.

Spojová centrála poslouchala vše spolu s Oharkem. Na POINT OF bylo vedle velínu ještě sedm dalších míst, kde se každé hlášení podle listiny souběhu také ještě průběžně kontrolovalo.

Program 2 vypadl!

Do startu POINT OF chybělo osm minut.

V tuto chvíli Klaas Matenbrink v Cattanu přepojil na jeskyni s prstencovitou lodí na Deluge.

Televizní program v jediném obydleném městě na Hope přebíral start prstencovité lodi.

Na Cattanu nebylo člověka, který by v tu chvíli pracoval. Všichni seděli namačkáni před televizory a čekali, až se obraz vyjasní.

A pak se to stalo!

Ve velínu POINT OF zaznělo poslední hlášení o připravenosti. Ren Dhark stiskl povelové tlačítko.

Count down se rozjel

50 vteřin.

Osud dvou stovek lidí spočíval teď pouze v jeho rukou.

Na lodi ožily všechny agregáty. Zvuková kulisa sílila 40 vteřin.

Na protáhlém ovládacím pultu se pohybovaly barevné informace, rozsvěcela se světla, otáčely se půlměsíkové plošky...

Přístroje Tajemných!

Cizí. Tajuplné. Dílo neznámé techniky.

Ale už nikoliv neznámé pro muže ve velínu POINT OF.

Už neznámé pro Rena Dharka.

3 vteřiny.

Dan Riker zhasil cigaretu. Měl už oči jenom pro přístroje. Nevšímal si toho, že zvuky na lodi v poslední chvíli zesílily. Podíval se na svého přítele Rena Dharka a uviděl, jak sahá po hlavní řídicí páce.

Přepnul ji z pozice VYPNUTO na ZAPNUTO.

A bylo to.

Ještě vteřina do startu.

Ren Dhark spatřil, jak ručička časomíry poskočila.

Na tento okamžik čekal od chvíle, kdy stál před POINT OF INTERROGATI-ON poprvé!

Ovládl jej obrovský klid a jistota, jakou ještě nezažil. Jen se maličko napřímil v křesle, když z půlkruhovitých obrazovek zmizel obraz a na jejich místě se překvapivě objevila průhledná koule, která se vznášela těsně nad pultem.

Ale nebyla to koule!

Ta věc jen vypadala jako koule!

Ta věc o průměru více než dva a půl metru převzala roli obrazovek.

Dan Riker vedle Rena Dharka zhluboka oddechoval. První důstojník lodi Ralf Larsen za jeho

zády vyskočil z křesla.

Náhle si všichni čtyři mysleli, že jsou v jeskyni.

Viděli ji ze svého místa, a viděli dokonce i to, co bylo za nimi. A všechno vypadalo přirozené, nikoliv jako nějaký umělý přenos!

Ozval se Miles Congollon ze strojovny.

„Máme tady nějakou fantastickou kouli a už žádné obrazovky...”

„Konec!” přerušil ho Ren Dhark. Okamžitě na tu informaci zapomněl. Teprve později se dozvěděl, že i v obou řídicích stanovištích zbraní se objevily informační koule, jejichž průměr obnášel 2,68 metru.

„Pozor, energetická navigace...,” pravil Ren Dhark dost nahlas na to, aby ho zaslechli Szardak s Larsenem.

S pohledem upřeným na kontrolní přístroje Ren Dhark zapnul provoz na minimální výkon.

Ve stejnou chvíli začal ve velké hale strojovny gigantický pohonný agregát tiše a tupě bručet., a do činnosti byly uvedeny další a další stroje...

Ren Dhark čekal na Larsenovo hlášení Už se chtěl k němu obrátit, když se ozvat

„Dharku, energetické zaměření cukej...”

Ralf Larsen chtěl promluvit klidně, ale rozčilením chraptl.

Dan Riker si otřel pot z čela. Jako druhý pilot neměl na práci nic jiného, než jen v případě nouze zaskočit za pilota.

Údaje, které Larsen hlásil, souhlasily s těmi, které udávaly kontrolní přístroje. Jenom nebylo stále jasné, ze které základní hodnoty vycházeli Tajemní.

Dhark k této věci poznamenal: „To by mohlo být pět procent výkonu, pokud to správně odhadujeme. Jiný názor, Larsene?”

„Ne, ale stále ještě máme kontakt se zemí...”

Dharkův pohled cestoval mezi informační koulí a pultem. Výsuvné nohy nepůsobily dojmem, že by se chtěly odlepit

Ren Dhark bleskově zkontroloval minimální výkon pohonné jednotky. Ze zkušenosti s Blesky věděl, jak je tento pohon citlivý na řízení. O změnách rozhodovaly zlomky procent.

Ren Dhark si vzpomněl, co se dozvěděl z mentcapu:

Maximální průměr ohniska u POINT OF osm metrů, minimální M metry. Průměr ohniska nemá nic společného s rychlostí lodi. Pro tu je určující pouze výška emitované energetické hodnoty.

Dan Riker se předklonil. Měl před sebou tentýž kontrolní panel jako Ren Dhark.

Dhark nic neuspěchal.

„René, ty to zvládneš!” pravil Dan Riker. To pro něj bylo typické. Říci to právě v pravou chvíli a přát svému příteli tento obrovský úspěch.

Ren Dhark se musel ovládat, aby nadšením nevykřikl.

Ta informační koule byla báječná.

Tam...!

Všech čtyřicet pět párů výsuvných nohou se odlepilo od země!

POINT OF se vznášela!

Letěla na nejnižší výkon!

Vznášela se, ač to bylo jen těsné nad zemí!

Prstencovitou lodí se ozývaly výkřiky nadšení.

Dvě stovky lidí v jejím vnitřku vše sledovaly na informačních koulích.

Dvě stovky lidí, kteří byli v posledních dnech a hodinách se svými nervy v koncích, teď viděly, jak se *jejich* POINT OF vznáší deset centimetrů nad zemí jeskyně!

Palubní spojení už nebylo schopno přenášet tolik výkřiků.

„Hotovo!” zařval za Reném Dharkem Janoš Szardak a vši silou plácl Ralfa Larsena do zad.

„Hímlhergot, zvládli jsme to! A teď tady vocad' vypadneme...!”

Dan si zapálil dvě cigarety a jednu vsunul příteli do úst. Ten z ní zhluboka potáhl a prozradil tím, kolik ho poslední vteřiny stály sil.

„Dane, nohy zasunout!“ přikázal Ren Dhark. Všech čtyřicet pět párů nohou na jeden povel zajelo do těla lodi. „Lod’ se vznáší...! Stojí ve vzduchu...! Můj Bože...!“

Za chvilku nadšení utichlo. Trénované mužstvo ze zkušenosti dobře vědělo, že na takové věci na lodi není čas.

Do veUnu se propojila spojová centrála. Opět se ozval lékař a spojový inženýr Manu čobe.

„Dharku, volá Matenbrink z Cattanu. Jestli je pravda, co říká, tak lidi v Cattanu úplně šílejí...“

„To je nějaký div?“ ozval se Janoš Szardak. „René, nezasloužil by si Rocco monumentální pomník? Kdyby nás ten hoch tehdy nevysadil na Deluge v naději, že tu brzy zajdeme, nikdy bychom POINT OF nenašli...“

Poznámka o pomníku prvního guvernéra Cattanu byla jen vtipem a ničím vážným. Dan Riker se ozval „Já když slyším jméno Rocco, začne mě pálit žába...“ Dhark rozhovor ukončil.

„Pokusím se vystoupat těsně pod strop jeskyně. Pak zapojím Interval.“ Spojil se s komunikační centrálou.. „Čobe, informujte Matenbrinka, že to za pár minut bude. Konec.“

Ale Manu Čobe jej předběhl. „Vy chcete hned zapnout Interval, Dharku?“ „Ano... pokud to půjde.“

Riker se bleskově podíval na svého přítele. „Cos to řekl, René?“ „Vždyť jsi to slyšel, Dane. Ještě před minutou jsem pevně věřil, že mohu Interval okamžitě zapojit, ale podívej se na tuhle skupinu přístrojů. Můžeš mi nějak vysvětlit, co má tohle znamenat?“ naklonil se a ukázal na jeden z největších přístrojů.

Jednoznačně se tam oznamovalo, že z velínu nelze Interval zapojit. Někde v lodi se zasekla pojistka, která nedovolovala Interval použít. „Pak se nám ale nikdy nepodaří uniknout z jeskyně...“ řekl Dan Riker. Na bradě mu vyskočil červený flíček, což prozrazovalo, jak velmi je vzrušen.

Ren Dhark opět prokázal svůj optimismus. „Kdo to tvrdí, Dane? Zřejmě jsem při startu udělal nějakou chybu, a proto ta pojistka zapadla. Máme Čas. Časem tu chybu objevíme. Ale víš, koho mi je teď líto? Lidí v Cattanu, kteří sedí před obrazovkami a čekají, že proletíme skálou. My... posádka, to budeme mít těžké, až jim budeme muset vysvětlit, že to tady prostě nesmíme vzdát. Budou nás mít za žvanily a fantasy...“

„Nejenom to, René. Ti, kteří touží po starých časech s Roccem, získají vítr do plachet a... popularitu.“

„To chce klid. Nejdřív vystoupáme až ke stropu jeskyně.“ „Proč to nezkusíš rovnou tady... zapnout Interval, René? Jindy se přece nevyhýbáš riskantním rozhodnutím?“

„Díky, Dane!“ Tato odpověď byla míněna upřímně. Dhark sáhl po přepínači, aby zapojil obě intervalová pole, nutná k ochraně prstencovité lodi. Pohnul řídicí pákou. Pohnul s ní znovu. Nestalo se nic! Intervalová pole se neobjevovala a jediná cesta ven z jeskyně byla prozatím uzavřena.

Panenský let POINT OF ztroskotal několiik minut poté, co se lod’ odlepila od *zemí*

V Porterové hospodě seděli lidé tělo na tělo jako sardinky a sledovali velký televizor, který kdysi patřil k vybavení Oalaxy.

Hlasatelův hlas zněl klidně, téměř nezáživně, přestože dění v jeskyni na De-luge sršelo napětím. Lidé viděli POINT OF, jak se vznáší metr nad zemi. Lod’ stála a nehýbala se. Nikde nebylo možno rozeznat, kam zajely její nohy.

Obraz se změnil.

Jedna kamera přejížděla po trupu modře zářící lodi. Komentátor Gunter Fliegl upozorňoval diváky, že ani při takovémto přiblížení není možno spatřit mfeta, kde jsou nohy a vchody lodi, protože spáry jsou tenčí než vlasek.

Diváci si nepovšimli, že ve startovních přípravách došlo k opoždění. Neměli k dispozici časový plán, nebyli seznámeni s tím, kdy má POINT OF odstartovat

POINT OF se nehýbala. Stála ve vzduchu. Fascinující okamžik zasunutí podvozku byl dávno pryč. Gunter Fliegl využil neplánovaného zdržení a hovořil detailněji o lodi;

.....vysoce komprimovaná molekulární struktura dala tomuto modelu vlastnosti, jakých jsme i přes pečlivá studia rozpoznali jenom málo. Víme, že materiál je odolný vůči vibracím.

Experimenty prokázaly, jak reaguje na paprskomety. Čím silnější je záření, tím tvrdší a kompaktnější je povrch lodi. Naši vědci také ještě nevědí, proč tento materiál v hloubce nejvýše šestnácti centimetrů zastaví každé záření a nepropustí ho dále.

Možná nemám právo takto uvažovat, protože nejsem metalurg, ale start POINT OF mě nutí nepochybovat. Podle mínění expertů je korpus lodi na 99 procent jistě nezničitelný..."

V tu chvíli se na obrazovce změnily záběry. Režie střihla vzdálenější kameru, která zabírala celou prstencovitou loď a právě ukazovala, jak POINT OF pomalu stoupá vzhůru.

Hlasatel změnil tón hlasu.

„Všímejte si," radil obyvatelům Cattanu, „jak za několik sekund jeskyně zmizí, až Ren Dhark zapojí obě intervalová pole... poprvé v historii bude možno v přímém přenosu sledovat, jak člověk překonává hranice prostoru a času. Ale neptejte se mě, jak je to možné, nejsem schopen odpovědět. A také nevím, zda je na Ho-pe alespoň jediný člověk, který by byl schopen tento jev zcela pochopit..."

Hlas Guntera Fliegla náhle ztlchl. Pozorní diváci viděli, jak dostává nějakou zprávu.

Výsledkem toho nebylo jen, že přerušil komentář, nýbrž také ulekaně vykulil oči.

V příští chvíli se na všech obrazovkách objevil nápis *Malá porucha*.

Mezi kolonisty na Cattanu se rozprostřelo ochromující ticho. Každý věděl, že ona *malá porucha* není poruchou televizní techniky, nýbrž že se příčina musí hledat v jeskyni s prstencovitou lodí.

Lidé v Porterově hospodě se na sebe vyděšeně dívali. Zhroutil se jim svět naděje. Všichni věřili a doufali, že Ren Dhark s POINT OF odstartuje. Vždyť to byla jejich jediná šance, jak se odtud dostat! Naděje, jak se dostat zpět na Zemi!

A ta měla být nyní pohřbena?

„Nemůžu tomu uvěřit!" řekl laserový expert Pete Keuck specialistovi na konvertory Clíffu Hamiltonovi. „Musí jít jenom o nějakou malou závadu..."

Cliff Hamilton se škodolibě zakřenil. Před mnoha týdny se pohádal s Reném Dharkem a v rozčilení mu předpovídal, že POINT OF v jeskyni zůstane navždy.

Štíhlý, věčně nervózní Hamilton viděl přicházet hodinu své pomsty. „Malá nehoda říkáte, Keucku? Abych se nesmál! Ta zatracená věc z jeskyně nikdy nevyletí, Už jednou jsem to Dharkovi tvrdil. Uvidíme, uvidíme! Je to monstrum... a ty námahy, co to stálo! Hanba mluvit. Co všechno se zameškalo ve městě! Jenom pro-to, že měl Dhark voči plny písku..."

Při prvních Hamiltonových slovech se přidávali i ostatní muži. Zakazovali mu tak mluvit. Ale Hamilton si toho nevšímal. Jeho vztek stále rostl. Nashromážděná bolest dělala své. Ke konci úplně křičel. Ani neviděl pěst, která mu přilétla do tváře.

Ale pocítil ji. Trefila ho do brady. Podlomila se mu kolena. Oči se zamlžily. Pak už jen zaslechl: „Když nechceš zavřít hubu..."

A dostal druhou ránu. To ho jenom více rozezlilo. Zapotácel se, rozpřáhl se a praštil pěstí, jenže do prázdna.

Ztratil tím rovnováhu. Navíc mu někdo podrazil nohy a Hamilton přepadl. V té chvíli zhruba stovka lidí vykřikla: „POINT OF!... zase je vidět!"

Hamiltona popadli dva muži. Každý z jedné strany. Nedohodli se na tom a ani si nedali žádné znamení. A oba řekli ve stejný okamžik: „Vypadni odtud, ale rychle!"

Ještě stále po úderech omámený Cliff Hamilton se vymotal ven. Nemusel nikoho prosit, aby mu udělal místo. Úzkou uličkou opouštěl hospodu. Nikdo se po něm neohlédl. Nikdo na to neměl čas.

Děj na obrazovce všechny poutal.

Ale proč komentátor Gunter Fliegl stále mlčel? Přestože jeho tvář stále vpravo nahoře prolínala obraz?

A proč POINT OF tak pomalu stoupala nahoru ke stropu jeskyně?

Laserový technik Pete Keuck si otřel pot z čela. Náhle dostal strach, že POINT OF z jeskyně skutečně nikdy neodlétne.

Lanu Čobe se ze spojové centrály POINT OF přeptal ještě jednou nazpět. Nechtělo se mu zprávu z velům uvěřit.

Intervalová pole nešla zapojit. Řídicí přepínač se zablokoval!

Pak se zarazil. Vpravo vedle něho seděl Glenn Morris. Právě mu volali z Cattanu. Klaas Matenbrink chtěl vědět, jestli se nestala nějaká nehoda. Podle jeho časového plánu měla být intervalová pole již zapojena.

„Přebírám, Mořrisi,“ řekl Čobe krátce a ohlásil se u Matenbrinka. „Dejte tam ponichu, Matenbrinku. Tady to vypadá velmi špatně. Umělé mezipřestory nechtějí naskočit. Opět se ohlásíme. Konec.“ Glenn Morris, který na něho zíral jako bez ducha, zaznamenal pak jeho úškleb. „Jdu rychle do velínu.“

A dlouhý muž s černými, uměle narovnanými vlasy, se pokusil použít metodu, kterou náhodou na POINT OF objevila Anja Fieldová, metodu, jak projít zavřenými dveřmi, stěnami a stroji na lodi.

„Ale ale, copak?“ vypadlo z něho. „Co se děje?“ Pokoušel se ještě silněji soustředit na velín lodi, ale ani druhý pokus nevyšel. Vzhled stěny se nezměnil. Stěna zůstala, jaká byla - kompaktní, neprůchodná.

Čobe neměl čas se tůň zabývat. Cesta do velínu nebyla dlouhá. Tam se nikdo nedivil, že přišel. Ale Čobe se divil klidu, který tam vládl.

Pokojně, jako by se nehroutily všechny naděje, seděli v pilotních křeslech Ren Dhark a Dan Riker, před navigací Janoš Szardak a Ralf Larsen.

„Něco nového?“ zeptal se Ren Dhark Čobeho, aniž by se k němu otočil.

„Matenbrink dal z mého příkazu na obrazovky tabuli s poruchou. Díky svému harmonogramu přišel na to, že tu něco nesedí...“

„Hm - něco nesedí,“ odvětil Ren Dhark. „Až zase přistaneme, může se stát, že nás archiv nechá ve štychu, a pak můžeme na dlouhé týdny, měsíce, možná roky, zahrabat naději, že POINT OF z téhle jeskyně někdy odletí. Čobe, já naprosto nechápu, proč se intervalová pole nedají zapojit. Není příjemné si přiznat, že si člověk dělal příliš velké naděje.“

Dan Riker vedle něj zaklel.

„Sedm metrů výška! A přes čtyři tisíce metrů skály! Paráda!“ Ty tři poznámky zněly jako kletby.

Dhark ironicky poznamenal: „Koneckonců máme ještě osm metrů místa, než narazíme do stropu jeskyně... Co mi je divné, že lidé na lodi ještě nekladou žádné otázky.“

„Při takové posádce, René?“ zeptal se Riker. „Ti nejlepší z nejlepších z Gala-xy!?! Kromě toho si každý určitě myslí své.“

„Co mám Matenbrinkovi říct, až zase zavolá?“ zeptal se Manu Čobe.

Ren Dhark po něm hodil pohled, před kterým africký lékař ihned uhnul. Jen s velkou námahou se mu mohl podívat do očí.

„Čobe, řekněte mu, aby pokračoval v přenosu. Proč by obyvatelé Cattanu neměli mít možnost prožít si konec našich nadějí s námi?“

„Oukej. Raději bych Matenbrinkovi sdělil něco jiného,“ odvětil Čobe nespokojeně. Chtěl jít, ale zastavil se a pak ještě pravil: „Právě jsem se pokusil použít metodu pohybu Anji Fieldové. Ale nešlo to. Tohle potěšení nám už není dopřáno...“

Ze spojové centrály se zeptal Glenn Morris, co má sdělit Matenbrinkovi.

Ren Dhark se naklonil nad mikrofon: „Řekněte mu, ať pokračuje v přenosu. Ale bylo by dobré nalít hlasateli čistého vína. Nic nezamlčovat.“

Morris vypnul spojení, Čobe odešel.

„Copak se od chvfle, co jsme se zvedli ze země, v téhle lodi změnilo všechno!“ zeptal se Dan Riker. Pak zaklonil hlavu.

„René, je tu ještě jedna možnost, jak s POINT OF z téhle zatracené jeskyně vypadnout... Kdybychom nasadili paprsková děla...”

„Na to jsem také myslel, ale nezapomínej, že celá jeskyně, a tedy i strop, jsou pokryty unitalem, materiálem, který tvoří i povrch naší lodi. Nikdo netuší, jak silná je jeho vrstva. Co by znamenalo pokusit se projít touhle vrstvou, asi víš.”

Ve velínu opět zavládlo mlčení. Zvuky na lodi se neměnily. Ve srovnání s Gala-xy tu ovšem bylo báječné ticho.

„Nemůžeš těch pár metrů ke stropu jeskyně vystoupat rychleji, René?“ zeptal se Dan Riker netrpělivě. „Proč chceš lidi na Cattanu napínat? Jen je tedy nech, ať si všimnou, že tu něco nesouhlasí.”

Obrazová koule jim ukazovala, jak prstencovitá loď stoupá centimetr po centimetru vzhůru. Teď loď od stropu dělily tři metry.

„Dane, už se nevyplatí zvyšovat přísun energie. Taky nechci riskovat a dostat se do kolize se stropem. Koneckonců nejsme na lodi sami...”

„Škoda!“ křikl k nim Janoš Szardak. „A škoda, že tahle zatracená loď nemá te-lepatické řízení jako Blesky. Proč ne?“

Ren Dhark se k němu otočil. „Janoši, vy už jste to taky zkoušel?“

„A já taky!“ přidal se první důstojník Larsen. „A jak intenzívně jsem se snažil získat kontakt! Marně...”

Tůň rozhovor opět skončil. POINT OF stále ještě stoupala ke stropu. Obrazová koule ukazovala také, jak se v ohnisku uprostřed prstencovité lodi uvolňuje energie.

Ale teď z toho nebylo vidět nic. Žádný důkaz o tom, že by v okruhu více než jednoho a půl metru kolem centra lodi nějaká energie byla.

Ze spojové centrály se ozval Čobe. Chtěl opět novinky pro Matenbrinka.

Ren Dhark řekl: „Matenbrinku, pomocí hlasatele Fliegla připravte obyvatelstvo na to, že s touto lodí nemůžeme opustit jeskyni. Za několik minut představení končí. Vám a vašim spolupracovníkům ještě jednou děkuji za snahu...”

A vtom spojení z Cattanu na Deluge přineslo Matenbrinkův výkřik. Klaas Matenbrink ječel jako smyslů zbavený!

Astrofyzik Craig vyslovil, nač jeho kolegové Ossom a Bentheim už delší dobu mysleli.

„Mám toho plný zuby.”

Ukázal na obrazovku, na které POINT OF už několik dlouhých minut beze změny visela ve vzduchu. „Jdu vedle do laboratoře. Jestli se v jeskyni něco stane, můžete mi o tom později vyprávět...”

Odešel a sotva za ním zapadly dveře, zvedl se i Ossorn a následoval ho. Před televizorem zůstal jenom Bentheim. Přenos z jeskyně ho také nudil, ale neměl zrovna nic lepšího na práci.

A potom to Craigem a Ossornem trhlo.

Jejich kolega Bentheim řval jako šílenec!

Z Porterovy hospody se stal blázinec.

Lidé křičeli, ječeli a hulákali, padali si do náruče, vzájemně se poklepávali po ramenou a někteří vyváděli, jako by měli záchvat.

„Hotovo!“ jásalí lidé v Cattanu před svými televizory a bylo jim jasné, že se stali svědky jedinečné události. Pro ně bylo rozhodující, že prstencovitá loď náhle zmizela a místo ní se objevilo něco, co vypadalo jako obří osmička a tam, kde se oba oblouky osmičky spojovaly, se vznášela POINT OF se zapnutými reflektory, osvětlujícími obrovský prázdný prostor.

sděleno, že se pokus s POINT OF nezdařil, a nyní obrazovka ukazovala, že opak je pravdou. Nikdo nepozoroval, jak k té změně došlo. Ještě před chvílí se loď vznášela u stropu jeskyně a v další chvíli už jeskyně nikde a místo ní kolem lodi obrovský prostor.

A jak rychle nyní POINT OF stoupala!

Projížděla skalnatým masívem o síle čtyř tisíc metrů!

Ale tam, kde působila obě intervalová pole, žádná skála nebyla!

Pole měla v průměru tři tisíce metrů a z pětiny se prolínala. To byla ta gigantická osmička na obrazovce.

Nad stoupající POINT OF skála zmizela. Pod stoupající POINT OF se pak v místech, kde bylo NIC Intervalu, opět spojila, jako by se odtud nikdy neztratila!

Obrazovou informační kouli ve velínu POINT OF rozsvítilo světlo obou sluncí.

Po zhruba tisíci letech opustila prstencovitá loď své podzemní vězení!

„A jsme venku...!“ vykřikl Dan Riker a zvedl ruce nad hlavu. „Zvládli jsme to!“

Palubní dorozumívání bylo k ničemu. Dvě stě mužů uvolnilo průchod svému nadšení. Dvě stě mužů poprvé v životě proniklo skalami a stále to nedokázali pořádně pochopit. Výjimku tvořili pouze piloti Blesků, kteří tohle už měli za sebou.

Ren Dhark neměl čas se na svého přítele ani podívat.

Zvedal POINT OF vzhůru. Informační koule mu ukazovala, jak ve skále pod ním mizí vyhloubenina, čím výše stoupá, tím více. Nepřestával se divit fenoménu, jak ono NIC, které mu umožnilo opustit jeskyni, mizí a na jeho místo se vrací stará skála v původním stavu.

Ale ten největší zázrak nechápal vůbec.

On intervalová pole *nezapnul*, on je *nemohl* zapnout!

Na lodi se musela uvést v činnost automatika!

Ale jaká automatika? A kde se v této obrovské lodi nacházela?

„2 000 metrů nad náhorní plošinou!“ sdělil pak Dan Riker.

V té chvíli měl Ren Dhark pocit, jako by seděl v Galaxy. Ale ta už neexistovala - stejně jako už neexistoval Sam Dhark, její velitel!

2 000 metrů nad náhorní plošinou - to bylo asi 4 600 metrů nad úrovní dna jeskyně.

Sklonil se k mikrofonu. Spojení se strojovnou přišlo okamžitě. Euroasiat Miles Congollon se smál a ukazoval bílé zuby.

„Vše v pořádku, Congollone?“

Ten udělal rukama gesto, jako by chtěl obejmout celou planetu.

„Tady nikdy k závadě nedojde, Dharku. Velký Bože, jaké stroje to ti Tajemní postavili! Když si vzpomenu na Galaxy...“

Ren se postupně spojil se všemi důležitými odděleními. POINT OF přitom stoupala stále výše. Neustále přidával energii. Výškoměr ukazoval 8 400 metrů. Pohled na kouli mu ukazoval loď, jako by ji sledoval zpovzdáli.

Kdo bude kdy schopen tohle nějak vysvětlit?

Od Larsena a Szardaka dostával neustále hlášení nových hodnot. Pak si začal pohrávat s řídicími pákami. Cítil, jak je mu prstencovitá loď neustále bližší a bližší. Ovládat ji bylo jednodušší než řídit i to nejprostší vznášedlo.

10 000 metrů výše!

„Čestné kolo kolem Deluge!“ pravil Ren Dhark. „Kdo by kdy řekl, že se budeme jednou vznášet nad ostrovem, na který nás vysadil Rocco?“ Ren Dhark, optimista, který se rád smál, se nyní otočil ke svým přátelům a poděkoval pokývnutím hlavy každému z nich. Zářící blondaté vlasy mu padaly do čela. Vypadal jako školák, kterému začínají prázdniny.

Prstencovitá loď přešla do zatáčky. Prohlíželi si ostrov.

„To je fantazie, jak automatická navigace pracuje!“ konstatoval Ralf Larsen.

Dan se naklonil ke svému příteli a pošeptal: „Sakra, René, ty teda jdeš na věc pěkně zostra!“

Ren se usmál a namířil s lodí směrem k východu.

„Čobe!" křikl dorozumíváním do spojové centrály. „Sdělte Cattanu, že za několik minut stojíme nad městem!"

Na zkoušku pohnul pákou pro obě intervalová pole."

Mohl je vypnout!

Překvapeně se předklonil Úsměv z jeho tváře zmizel Mezi zuby procedil nadávku.

Jak to, že nyní mohl intervalová pole podle libosti zapnout a vypnout a předtím ne?

Dan Riker se přidržel křesla.

POINT OF padala do hloubky jako kámen.

Na lodi nikdo tuhle prudkou změnu kursu necítil. Ani náznak přetížení.

Prstencovitá loď se řítila do oceánu.

V každé místnosti, kde byl alespoň jeden člen posádky, to každý mohl sledovat na informační kouli o průměru třiceti centimetrů.

Zřícení POINT OF bez intervalového pole!

Hodnoty na výškoměru klesaly.

5 000 metrů!

4 000 metrů!

3 000 metrů!

„René...?" křikl Riker.

Dhark zavrtěl hlavou, ale nic neřekl. Dobře věděl, že má loď bezpečně v rukou. Věděl, že řídí technický zázrak. Zázrak Tajemných!

2 500 metrů!

Hravě pohnul pákou.

Titánské sfly popadly prstencovitou loď a držely ji.

Někde ve strojně začaly stroje rvát jako prehistorické příšery. Ren Dhark se ani nepohnul a sledoval, jak byl na necelých dvou stech metrech výšky pád lodi zastaven.

„Škoda," zamumlal pak, „že jsem nepozoroval gravitační hodnoty. Ale příště..."

Pohnul řídicí pákou, jako by nikdy v životě nedělal nic jiného. POINT OF se ve výšce 2 500 metrů nad oceánem zhoupala a pak vyrazila nahoru jako splašený výtah.

„Panebože, to přece není možné!" vykřikl Dan Riker překvapeně a v očích měl děs, když mu došlo, jak silné by v lodi správné mělo být přetížení.

„Je...", řekl Dhark a jinak nic.

„Není...", řekl Dan Riker, „já tomu pořád nemůžu uvěřit..."

Ren věděl, o čem jeho přítel mluví.

„A proč? V Blescích je přetížení taky eliminováno. Jak to? To ví bůh, jak to je možné..."

POINT OF se hnala k Main Islandu. Manu Čobe přepojil příjem do velínu. Část koule reprodukovala televizní přenos.

„Čobe, propojte přenos do celé lodi!" nařídil Ren Dhark, jenž nechtěl, aby posádka o něco přišla. Přitom muži od televize asi sotva tušili, že jejich práce je sledována i všude na prstencovité lodi.

Vynořil se kontinent Main Island. Na obrazovce byla POINT OF stále větší. Ted' pod lodí proletělo pobřeží. Horizont byl nejasný. Nad zemí se vznášela pára. Dhark klesl z 15 000 na 10 000 metrů výšky.

V dálce byl vidět Cattan! Město jako by vrůstalo do obrazovky.

„Zvláštní," konstatoval Dan Riker, „že ten televizní přenos nepůsobí zdaleka tak plasticky jako to, co nám předává informační koule..."

Ren pokrčil rameny. Zatím si s tím nelámал hlavu. Přibrzdil loď, že letěla pouze rychlostí deseti kilometrů za hodinu. Pak POINT OF klesla do výšky několika set metrů a v této výšce dolétla nad první z domů Cattanu.

Prstencovitá loď mířila nad střed města.

Ren Dhark chtěl dát každému člověku v Cattanu možnost prohlédnout si tento zázrak

neznámé techniky z co nejbližší vzdálenosti.

Bylo krátce před polednem, když se na západě objevil drobný bod a nabral kurs k městu. Bylo fantastické sledovat, jak se ten bod zvětšuje a jak se jeho povrch v záři obou sluncí modře leskne.

Pak už každý viděl na vlastní oči, jak se k městu blíží gigantický kovový prstenec.

Lidé odbíhali od obrazovek a běželi ven do ulic. Kdo měl v té chvíli dalekohled, tomu ostatní záviděli.

Nad Cattanem se vznášelo obrovské kolo bez drátů! Mohutná, v záři sluncí se lesknoucí prstencovitá loď, která neprozrazovala, kde má pohon. A přece každý znal řetěz půlkulovitých projektorů na POINT OF, prostřednictvím nichž byl emitován neznámý druh záření.

Lidé na zemi se začali mezi sebou dohadovat o tom, co poslední dny slyšeli neustále v televizi: o gravitatorických střídavých impulsech, o podsvětelném efektu a dalších vymoženostech POINT OF, jež stejně nikdo nebyl s to řádně pochopit.

Lidé nábožně hleděli na loď.

A pak se nad Cattanem ozvala hromová rána, jako by kontinent ve své hloubce praskl.

Prstencovitá loď, dosud se impozantně vznášející nad městem, náhle zmizela a byla vidět už jen jako maličký bod nahoře na modré obloze.

O několik minut později bylo v televizi oznámeno, že Ren Dhark s lodí vyhledá volný kosmický prostor, aby ji tam otestoval v rychlostech větších než rychlost světla.

Gunter Fliegl, který byl rád, že má přímý přenos za sebou, přidal ještě osobní přání: „Jsem přesvědčen, že všichni se mnou doufáte, že Ren Dhark s lodí zítra přistane před městem, jak slíbil městské radě.

Tím se s vámi chci pro dnešek rozloučit...”

V Cattanu pak všechny obrazovky potemněly.

Ale POINT OF se hnala téměř rychlostí světla z dvouslunečné soustavy ven do volného kosmu.

Hope spadla do prostoru jako kulička. Stejně jako Země zářila nejprve modře, pak potemněla a nakonec se propadla do temnoty.

„Tahle obrazová koule...,” řekl Dan Riker otřeseně a pak ještě jednou: „Tahle koule...”

Zobrazení prostoru probíhalo uvnitř koule, nikoliv po jejím povrchu. Dan Riker měl co dělat, aby se nepokusil do ní sáhnout.

Rena Oharka fascinovaly provozní vlastnosti lodi.

To nebyla loď, to byl sen!

„Pozor...,” řekl do palubního komunikačního systému. „POINT OF zrychluje, vyzkoušíme přetížení až na 30 g!”

Bylo zapotřebí jenom slabého tlaku na jednu z řídicích pák, aby se rychlost POINT OF zvýšila a přetížení stoupl z 5 na 30 g. Ren Dhark na přístrojích kontroloval, kolik energie manévr spotřebuje. K jeho úžasu se jednalo jen o minimální zvýšení hodnot.

Na lodi nebylo z přetížení znát vůbec nic. Jako předtím tu vládly poměry jako na Hope.

Hope se svými měsíci nebyla už vidět Ren Dhark zvýšenou rychlostí mířil ven z dvouslunečného systému.

Předklonil se a spojil se s vedoucími nejdůležitějších oddělení. Chtěl mít jistotu, že všechny stroje na POINT OF pracují bezvadně.

Nesl odpovědnost za dvě stě lidí!

Jedno hlášení následovalo druhé. Vypadalo to, že závady a poruchy, jaké byly na Galaxy denním chlebem, se na POINT OF nevyskytují.

Mezi dvěma hlášeními se Dan zeptal svého přítele: „Jestlipak mají Tajemní ve svém slovníku vůbec výraz *zavadal*?”

Naposledy se ohlásil Miles Congollon od pohonných jednotek. Měl zatrpklý výraz a sotva mluvil:

„Je to tady nuda, Dharku. Tady se neděje ale vůbec nic..."

O to víc se ale dělo ve velínu.

Ren Dhark se odvážil POINT OF prudce zastavit.

Když posunul řídicí páku až nadoraz zpět, lodí projelo hluboké, ale uklidňující zabručení.

Jako by pravěké zvíře nabralo dech. Různé displeje a ručičky se rozkmitaly, ale lidské oko nebylo schopno takový počet údajů naráz vyhodnotit.

„Odkud přichází to bručení?" zvolal Janoš Szardak a podle spotřeby energie rozeznal, že Ren Dhark během jediné vteřiny loď úplně zastavil.

Bručení přestalo. Dhark chtěl opět vědět, jestli je na lodi vše v pořádku.

O několik minut později se stroje opět rozběhly. Ren zvýšil příkon energie.

Ren Dhark se na svého přítele usmál. Vlastně ještě ani neměl čas mu sdělit, jak snadno se loď řídí. A mezi oběžnými drahami šesté a sedmé planety se pokusil zjišťovat, jak POINT OF reaguje na nejmenší změny v řízení.

Dan Riker sledoval, jak si jeho přítel hraje s řídicími pákami. Bez jakékoliv závisti uznale sledoval, jak se Ren vyzná.

„Aha..., koordinační kontrolka..." vedl Dhark samomluvu. Rekapituloval si, co se dozvěděl z mentcapů. Pohled na kouli stačil, aby člověk poznal, že POINT OF prudce uhnula doprava a nabrala nový kurs ke vzdálené hvězdě. V další chvíli byl Dhark překvapen.

Poprvé vůbec viděl na kouli ostře ohraničený ohniskový okruh, jenž se na pozadí temného kosmického prostoru odrážel jako slabé oranžové záření. Uprostřed tmavá díra, podle jeho odhadu tak šest sedm metrů v průměru. Okraje pohlcování zářily.

Napětí ve velínu rostlo, čím déle let trval. Ralf Larsen a Janoš Szardak se zabývali intenzivní navigací a zaměřováním. S přesností, o jaké ještě před rokem mohli jen snít, pracovaly zaměřovače na nadsvětelných frekvencích. Dvojitý Interval, jenž POINT OF obklopoval jako energetický pancíř, hodnoty ani nezakresloval, ani neodrážel.

Ted' Ren Dhark značně zvýšil rychlost Oranžové světlo se rozzářilo silněji. POINT OF letěla třetinovou rychlostí světla.

I nyní se obří loď chovala relativně klidně.

„Dharku, masové zaměření...! Roj meteoritů! Letíme přímo do něj!" zvolal Ralf Larsen poněkud vzrušeně.

Ren Dhark se spojil s oběma palebnými centrály.

„Připravit zářičové zbraně! POINT OF nalétá do roje meteoritů. Použijeme jehlový oheň!"

Nemohl vidět, jak si Ralf Larsen a Janoš Szardak vyměnili mnohomluvné pohledy. Oba mysleli na stejného muže - na Oharková zemřelého otce. Velitele Sama Dharka, jenž dovedl Galaxy s 50 000 kolonisty až na Hope, a těsně před přistáním zemřel. A oba měli v té chvíli dojem, jako by povel k pohotovosti vydal právě Sam Dhark, a nikoliv jeho čtyřiadvacetiletý syn Ren.

„Rozlišovací zaměřování?" zeptal se Ren.

„Osmdesát až sto bolidů od velikosti deset až tři sta metrů průměru. Odstup ještě dvanáct a půl miliónu kilometrů," vysvětloval Larsen.

„Energetické zaměřování v cíli!" Szardak nebyl nadšen, že nemá co hlásit. „Nic jiného se ani nedalo čekat."

Ren Dhark rychlost nezvyšoval. Při současné rychlosti potřeboval 125 vteřin, aby se s meteority setkal.

Východní palebná centrála ohlásila pohotovost. Pak i západní. Ren Dhark mohl na přístrojích sledovat vzdálenost meteoritů. Poprvé tedy měla POINT OF potvrdit svoji bojovou sílu.

„Nasadit jehlový oheň!" rozkázal Ren Dhark. Vedle něj zadržoval dech Dan Riker.

„Odstup necelých šest miliónů kilometrů!" Larsenův hlas už neodrážel vnitřní vzrušení.

Zkušený důstojník se uklidnil.

Opět se ozvalo hluboké sonorní bručení, když Ren Dhark zprudka loď zabrzdil.

Odstup od meteoritů pět miliónů kilometrů!

„Obě centrály zbraní- pal!"

Dharkův rozkaz bylo slyšet všude. I poslední muž na lodi byl informován.

28

Bud Clifton, velitel zbraní v západní části lodi, seděl s přivřenýma očima za zaměřovačem. Automaticky pracující řízení zaměřovalo proudy jehlového ohně na , objekty v kosmu. Ani Bud Clifton, ani žádný jiný muž z jeho týmu nemusel hnout prstem. Technika Tajemných eliminovala jakoukoli lidskou chybu. Jediné, co Bud udělal, bylo vydání příkazu stisknutím tlačítka.

Clifton, muž s tváří dítěte, je stiskl ve chvli, kdy zaslechl povel „Pal!"

Z osmi zářičů jehlových paprsků vyjely růžové, jako nit úzké paprsky.

Zasáhly osm bolidů velikostí mezi třiceti a padesáti metry v průměru. Za nulový čas paprsky překonaly vzdálenost pěti miliónů kilometrů.

Zasažený materiál proměnily v energii V osm malých sluncí, která se rozzářila a za chvíli navždy pohasla.

Lidé na POINT OF si zakryli dlaněmi oči. Díky informační kouli se to zářivé vzplanutí dostalo docela blízko k nim.

Ren se podíval na Dana Rikera.

„Převzmi řízení," řekl pak.

Danem to trhlo. Sice na tuto chvíli už pár minut čekal, ale stejně jej to zaskočilo.

„Přebírám!"

Tak se to naučil každý kadet už na škole.

Na bradě mu vyvstala červená skvrna, typické znamení, že je vnitřně rozrušen. Ale jeho ruce byly klidné, když se předklonil a sáhl na řídicí páky.

Převzal POINT OF.

Distanční zaměřovač mu na metr přesně sdělil, jak daleko jsou od největšího meteoritu.

Celý roj se pohyboval rychlostí 28 kilometrů za vteřinu. Z kosmického hlediska téměř stál na místě.

Ve chvíli, kdy Dan Riker sáhl na řídicí páku, už viděl jenom přístroje a nikoliv informační kouli.

„Rozlišovací zaměřování?" pootočil hlavu k Szardakovi a Larsenovi.

Janoš Szardak mu hlásil různé hodnoty. Prostorem se řítilo rentgenové záření, vyvolané přeměnou bolidů, ale se vzdáleností ubývalo na intenzitě.

POINT OF se vznášela doslova jako prkno v nekonečném prostoru! I nejmenší úchylku by stabilizátor okamžitě vyrovnal.

Dan Riker na sobě cítil upřený Dharkův pohled, ale nepřipadalo mu to jako protivné.

„Panebože," špitl pro sebe, když několikrát pozměnil energetickou hodnotu ohniska a prstencovitá loď změnila směr o 180 stupňů. Na lodi se opět ozvalo hluboké bručení, ale za pár vteřin zase ztichlo.

POINT OF vyrazila a neustále se vzdalovala roji meteoritů. Dan Riker se nechal unášet rychlostí, aniž by samozřejmě cítil, že se blíží poloviční rychlosti světla. V duchu jásal nad tím, jak snadné je řízení lodi.

„Dane, nezapomeň, že by naši zbrojaři rádi prověřili své systémy," připomenul Ren Dhark Danovi společný úkol.

„Oukej," řekl Dan, chvíličku zaváhal a pak změnil kurs zpět k meteoritům. Vůbec přitom neuvažoval, co má udělat.

Prostě to udělal!

Prstencovitá loď provedla neuvěřitelně rychlou obrátku a nabrala nový směr.

Pod čtvrtou palubou několik strojů zaječelo. Dan Riker se odvážil udělat víc než Ren Dhark. Zvýšil rychlost lodi. Výboje neznámé energie hnaly POINT OF rychlostí 230 000 kilometrů

za vteřinu prostorem.

„Dotaz do strojovny...,“ křikl Dan Riker do mikrofону. „Odkud přišly ty zvuky?“

Odpověď přišla ze strojovny 3/42.

„Rikere, to ječení vyvolala jistící kontrola. Ta zabráňuje tomu, aby se POINT OF stala energií, když překročí rychlost světla.“

„Díky, díky,“ odvětil Riker spěšně. „Vím o tom. Všeobecný dotaz do strojoven, je vše v pořádku?“

Na tento dotaz musel už Miles Congollon, muž zodpovědný za veškeré strojní zařízení, čekat.

„Tady Congollon. Veškeré strojní zařízení oukej!“

Malá obrazovka ukázala euroasiátův obličej. Ostentativně zívá a pak udělal gesto. Řekl:

„Takhle oukej to tady je, Rikere...“

Ten mu krátce kývl a pak stačil malý myšlenkový impuls a obrazové spojení bylo přerušeno.

Potom se Dan obrátil k Szardakovi a Larsenovi: „Prosím, udejte souřadnice meteoritů!“

Janoš Szardak je předal.

Prstencovitá loď podle nich lehce pozměnila kurs.

Rychlost stoupla na 0,75 rychlosti světla.

Pak se objevil roj meteoritů. Světla obou sluncí jej ozařovala, takže byl viditelný i bez umělého osvětlení.

„My to vidíme takhle i na 6 miliónů kilometrů vzdálenosti?“ zeptal se Ren Dhark, a než mohl kdokoliv něco říci, informační obrazová koule zareagovala.

Už neukazovala žádný meteorit!

Obraz v ní se přeměnil!

Na myšlenkový impuls Rena Oharka?

„No, proboha, i tady v tom je telepatické řízení?“ pravil Szardak.

„Ještě 2,24 vteřiny a jsme u cíle!“ oznamoval Ralf Larsen.

Dan Riker mu byl vděčný za toto upozornění. Szardakova řečnická otázka ho překvapila a odlákala jeho pozornost.

To se mi už nesmí stát, předsevzal si v duchu, protože věděl, že Ren by takovou chybu nikdy neudělal. Spojil se se zbrojaři.

„Cfl je tři sta metrů velký meteorit v pozadí roje! Střílny západ i východ! Propojte oba systémy!“

Bud Clifton byl opět o něco rychlejší než jeho kolega ve východní části zbrojního zařízení lodi.

Třemi rychle po sobě jdoucími pohyby propojil synchrony, uvolnil zaměřovači paprsek a dal tlačítkem příkaz k adjustování antén na cíl.

Pak ohlásil připravenost.

„Oukej,“ odvětil Riker klidně. „Pálit, až POINT OF zastaví. Konec!“

Ren Dhark se předklonil. Ale ještě než stačil promluvit, pochopil Dan Riker, oč mu jde.

Ostřelovaný meteorit měl průměr tři set metrů...

„Pozor! Při ostřelování meteoritu je nebezpečí oslnění...!“

„Příprava ukončena!“ hlásil Bud Clifton, sotva Dan Riker vyslovil své upozornění. „Velká Mléčná dráha, to bude panečku ohňostroj!“

Vzadu za pilotními křesly se zasmál Janoš Szardak. Plácl se rukama do stehů. „No to máme mužstvo. Nikomu ani nepřijde, že ten liliputánský měsíc proměňme na blesk. To nám měl před rokem někdo předpovědět: že si zaletíme někde do kouta Mléčné dráhy a že tam malý bolid proměníme na slunce...“

„Jenom díky tomu, že byl Ren tenkrát tak neústupný a stál si na svém, že musíme prozkoumat jeskyni před mrtvým městem,“ připomínal Riker čas, kdy malá skupinka deportovaných nemohla ani říct, zda bude příští hodinu vůbec ještě žít.

Náhle se rozeznělo pronikavé vytí jističích zařízení. Po něm opět to uklidňující hluboké

bručení.

Lod' dorazila k cíli!

Ve vzdálenosti 6 miliónů kilometrů se prostorem pohyboval roj meteoritů, jehož největší bolid měl přinést důkaz, že POINT OF je schopna i takové těleso proměnit v energii.

Mezi oběžnou dráhou šesté a sedmé planety chtěli lidé za pomoci cizí techniky dokázat vytvořit maličkou novu!

Synchronní zařízení spojilo oba zbraňové bloky do jednoho.

Zaměřovači paprsek se ustálil.

Bud Clifton, dříve zbrojařský důstojník na Galaxy, seděl za ovládacím pultem. Už mu tu nic nepřipadalo cize - ani přístroje Tajemných, ani cizokrajné číselné údaje, ani adjustace antén paprskometů.

Bud Clifton si mohl děkovat, že předcházející proškolovací tréninky ničím ne-odbyl. Díky tvrdému tréninku se mu také už podruhé podařilo být rychlejší než Jean Rochard z východního zbrojního bloku.

Dvojitý Interval, do něhož byla POINT OF zabalena, působil problémy i jemu. Žádný mentcap neřikal nic o tom, zda paprsky opustí vytvořené kontinuum beze ztrát. Neustále si musel připomínat, že Blesky jsou také obklopeny Intervalem. Ale dvojitý Interval byl něčím jiným, než pouhým meziprostorem.

Tyhle starosti teď už po střelbě na malé bolidy neměl. Pozoroval fluoreskující panel, jenž připomínal oscilograf pozemské techniky. Ale nešlo o oscilograf. Neukazoval žádné křivky. Uprostřed plochy předváděl malou, zářivě rudé zářící destičku. Tahle destička představovala meteorit, jenž měl být proměněn v energii. A zářivě rudá barva oznamovala, že jej zaměřují všechna palebná zařízení lodi.

V palubním dorozumívání to slabé zapraskalo.

„Cfl zaměřen! Palba povolena!"

Bud Clifton ani nevzhledl od postrojů, jeho dětská tvář náhle ztuhla napětím.

Šestnáct paprskových antén, jež měly vypálit jehlové ohně, bylo namířeno k cíli.

„Pal!" pravil Clifton. Neprozrazoval žádné rozrušení, a zároveň s vyřčením povelu stiskl tlačítko odpalu.

V nulovém čase dosedlo šestnáct paprsků na velký meteorit.

Nafoukl se jako balón, žhnul a pak své energetické součásti rozehnal po kosmu.

V POINT OF byla převážná část vznikajícího světla absorbována. Do kabin se dostala jen tisícina záře. Přesto bylo ve velínu náhle oslnivě jasno, až Ralf Larsen překvapeně a zaskočeně vykřikl: „Zatracené, ti Tajemní museli mít jiné oči než my..."

Ren Dhark v té chvíli předběhl svého přítele. Jeho mentcapové vědomosti mu umožnily stisknout to pravé tlačítko. V tom okamžiku bylo světlo ve velínu pohlceno natolik, že neoslepovalo.

Avšak ve vzdálenosti 6 miliónů kilometrů, kde se milióny tun hlušiny proměňovaly v energii, měl tento energetický výbuch následky, s jakými nikdo na palubě nepočítal.

Do všech stran se rozpínající bolid svými energetickými jazyky zasahoval celý roj!

Proces rozpadu, zahájený v něm, přeskakoval na ostatní meteority!

„Panebože," vydechl Ren Dhark, „co jsme to udělali? Co jsme to provedli?"

V tuto chvíli rozpoznal nebezpečí, skrývající se v jehlovém ohni.

„Rychle pryč odtud, Dane!" vykřikl, když šest miliónů kilometrů od nich vznikala nova v podobě potrhané elipsy.

Jako by vesmír hořel!

Jen jedna barva vládla kosmu - bílá! Bílá, která vypadala zákeřně, nebezpečně a smrtelně.

„Larsene, údaj energie!"

Ren Dhark si jej mohl přeciíst, ale nechtěl přijít ani o zlomek vteřiny pohledu na explodující roj meteoritů.

I Ralf Larsen sledoval omračující divadlo, a potřeboval proto chvíli času, než vyslovil požadované údaje.

„Kontrola ochranného štítu provedena, Dharku!" vykřikl Szardak bez vyzvání. „Já se jen dívím! Interval to bombardování paprsků odráží jako skleněná deska kapky deště. Neprojde ani neutrino..."

Oharkový pochybnosti tím nebyly rozptýleny docela. „Jde o záření vyvolané rozpadem jenom toho velikého bolidu. Co poté, až nás dostihne záření celého rozpadávajícího se roje?"

„Mělo by tu být brzy...", pravil Janoš Szardak, jenž ochraně dvojitého Intervalu připisoval pohádkové vlastnosti.

„Ale jsme tu v bezpečí jako na Abrahamově klíně..."

„Tak na to si počkat nechci," ozval se Dan Riker, jenž v tomto neočekávaném vývoji věci spatřoval možnost otestování maximálních hodnot zrychlení POINT OF.

„Pozor...", řekl jen.

Ve stejnou chvíli se zdálo, že se dvojslunečná soustava i se všemi rozpadajícími se meteority propadla do hlubin vesmíru.

Dan Riker se odvážil zapnout *hvězdné sání*.

POINT OF se řítila kosmem rychlostí vyšší, než je rychlost světla.

Když se Petars objevil v Matenbrinkově kanceláři, podíval se na něj Matenbrink nedůvěřivě.

„Copak tu chcete, Petarsi?"

Ten se usmál. Koneckonců neznal Matenbrinka teprve pár dní, nýbrž už roky. Matenbrink ho nevlídným tónem hlasu jen tak neoblažne.

„Matenbrinku, nechtěl jste si dva dny odpočinout? Proč jste už zase tady?"

Oba spali sotva deset hodin, což bylo příliš málo ve srovnání s tůn, kolik spánku promeškali v uplynulém týdnu.

„Pojďte dál a zavřete dveře!" vyzval jej Matenbrink. „Odkud to jdete?"

Petars se posadil, sáhl po Matenbrinkových cigaretách a zapálil si. Teprve po hlubokém šluku se na šéfa podíval. „Přicházím ze spojové stanice. Víte přece, že tam mám kamaráda.

Můžeme si jít oba klidně lehnout. Jedna z nejnovějších zpráv zní: *Prodluujeme testovací let na čtyři až pět dní*. Ti to mají dobré..." V posledních slovech zaznělo něco jako závist.

Ale i Matenbrink záviděl posádce. Na Cattanu bylo jen málo lidí, kteří necítili totéž. Díky úspěšnému startu POINT OF bylo náhle mnoha lidem jasno, že žijí pod energetickým zvonek jako ve vězení.

„Člověk nemůže v životě dostat vždycky úplně všechno, co by dostat chtěl," řekl Matenbrink a ztichl, protože Petars energicky mávl rukou.

„Nechám se přeškolit," řekl technik. „I kdybych měl na POINT OF dělat posledního šmíráka..."

Matenbrink se na něj podíval soucitně. „Vypadá to, že loď a její posádku znáte dost špatně."

„A jak bych ji měl znát? Vždyť jsem nikdy nebyl uvnitř! Umíte si představit, Matenbrinku, že právě letí rychlostí 180 miliónů kilometrů za vteřinu?"

Matenbrink nehnul brvou. Před půlhodinou se mu dostala do ruky část toho, co POINT OF stále vysílala. Stereotypní větu: *Na palubě všechno v pořádku*. A spolu s ní přicházely neuvěřitelné zprávy:

Zrychlení POINT OF nezměněno!

Už několik hodin se prstencovitá loď hnala nadsvětelnou rychlostí napříč Mléčnou dráhou a ještě stále nedosáhla maxima zrychlení.

„Brzy přijdou nové zprávy," připomínal Petars a ukazoval na malý televizor, jenž stál nezapojen v koutě.

Ale pak čekali marně.

Zprávy v 9 hodin hlásily: *V této chvíli nejsou k dispozici žádné nové zprávy o testovacím letu POINT OF. Jakmile nějaké přijdou, okamžitě se vám ohlásíme.*

Matenbrink dumal. Pak se podíval na svého asistenta: „Neříkal jste, že přicházíte ze spojové centrály?”

„Taky že přicházím...”

„Tak proč nikdo obyvatelstvu alespoň neřekne, že rychlost POINT OF stoupla na 180 miliónů kilometrů za vteřinu? Proč nám říkají, že přeruší program, jakmile dorazí nějaká zpráva?

Petarsi, nazadávají takové způsoby příčinu k všelijakým úvahám? Víte co, počkejte tady, než se vrátím.” Ale neřekl, kam jde.

Venku se pěšky vydal k vysílací stanici. Tentokrát ho technické oddělení nezajímalo.

Redakce byla umístěna v plochem traktu, jenž svými pěti patry působil velkoměstským dojmem. I tady Matenbrinka znali, takže ho nikdo nezdržoval.

Šéfa Willa Magnussena znal jen od vidění, služebně s ním neměl do činění ještě nic. Přesto před jeho dveřmi nezaváhal, zaklepal a vešel dovnitř.

Will Magnussen k němu překvapeně vzhlédl. Očividně uvažoval, kdo je tu jeho návštěvníkem. Avšak Matenbrink se nemusel představovat. Magnussen ho poznal. „Gratuluji, Matenbrinku, váš přenos startu lodi byl bezvadný. Vedení kamer prvotřídní!”

„Fajn, že se vám to líbilo, Magnussene,” pravil Matenbrink a posadil se. „Asi vás zajímá, proč jsem přišel. Jsem tu kvůli POINT OF. Co je s ním?”

Magnussenův přátelský výraz zmizel.

S nevolí hleděl na Matenbrinka. Pomalu zastrčil levou ruku do kapsy. „Co by mělo s POINT OF být? Nic! Jak jste na to přišel?”

„Protože tady něco smrdí!” odvětil Matenbrink krátce a jednoznačně. „A vy to víte, Magnussene! Mně nic předstírat nemusíte. Takže...?”

Will Magnussen nakrčil čelo. Pozlobené řekl: „Nemíním vám nic předstírat, Matenbrinku. Promiňte, mám práci. Což vy jistě dokážete pochopit...”

„Jistě, až se dozvím, co je s tou lodí...” Matenbrink se sám divil, jak dokáže být tvrdošíjný.

„Nevím o POINT OF nic extra...”

V té chvíli ho přerušil reproduktor: „Magnussene, vzdáváme to. POINT OF neodpovídá!”

„Díky!” řekl Klaas Matenbrink a chtěl jít.

„Zůstanete tady!” křikl na něj Magnussen. Musel se mu postavit do cesty. Musel Matenbrinka nakonec poprosit, aby si znova sedl.

„Co byste mi chtěl *jeitě* povědět?” pravil Matenbrink chladně. Ale netušil, co jej čeká.

Will Magnussen, holohlavý, s kulatým břichem, buřtíkovými prsty a trojitou bradou se zasténáním padl do křesla za psací stůl.

„Vy víte, že si nepřejeme chaos...”

„Ano, jistě! Ale já nejsem malé dítě! A že mám za určitých okolností mlčet, to vím taky!” syčel Matenbrink, pořád ještě netuše, oč vlastně tomu druhému jde.

„Vaše slovo, Matenbrinku!”

„No tohle...! Ano, máte moje slovo, kamarádíčku! Co to má znamenat? Nač to divadlo?”

Will Magnussen sepal ruce. Pak se na ně zahleděl. „Ano, divadlo... doufejme, že *jenom* divadlo a nic jiného, Matenbrinku.” Zběžně se podíval na hodinky: „Už pět hodin a šestnáct minut nemáme s POINT OF spojení! Utrhlo se uprostřed věty. Od té chvíle je v nadsvětelné frekvenci prstencovité lodi ticho!”

„Od té chvíle?”

„Od té chvíle,” pravil Magnussen ostře.

„Dejte mi cigaretu,” požádal Matenbrink. Svoje zapomněl u sebe v kanceláři.

„Panáka taky?”

Magnussen se opět proměnil v toho přívětivého muže, jakého ho měl Matenbrink v paměti.

Kývl. Ke strávení Magnussenovy zprávy ho potřeboval.

„Co— co hlásili z lodi, když se přerušilo spojení?”

„Tady! Přečtěte si sám...” postrčil mu Magnussen fólii. Matenbrink četl:

POINT OF, 5:43 hodin, na palubí vše v pořádku, letíme 23násobnou rychlostí světla, zrychlení stále narůstá, neznámé území Mléčné dráhy se kartograficky a astrofyzicky...

Matenbrinkova ruka s fólií poklesla.

„Kolik lidí o tom debaklu ví?“

„Nemám tušení. Znáám jich alespoň třicet Museli jsme se přeptat v navigační centrále. Ptali se nás taky. I astrofyzikové to vědí. Ti nevěřili ani našim posledním zprávám. Kdo ví, kolik nedůvěry je už zaseto. Matenbrinku, mám z příštích dní strach, protože něco takového se prostě nedá zamlčet!“

Expert na televizní techniku zavrtěl hlavou. „Proč se s pravdou nadělá vždycky tolik cirátů? Lidé ve městě přece nejsou nedorostlé děti. Je lehčí dívat se pravdě do očí než nedůvěřivě čekat, až se někomu uráčí něco naznačit. Magnussene, vy jste tady šéfem. Proč nepustíte ven zprávu, že se na POINT OF něco stalo...“

„Ale my to přece vůbec nevíme!“ vpadl mu Magnussen vzrušeně do řeči.

„Vy si taky pořád něco namlouváte, Magnussene. Není divu, že ta vaše poslední zpráva v televizi je tak mizerná. To se má POINT OF roztrhnout na tisíce kousků, než se odvážíte cokoliv vyhlásit?“

„Děláte si to moc lehké, Matenbrinku. Vy jste nikdy nic neslyšel o psychologickém vedení člověka. Tento úkol...“

Klaas Matenbrink zhrubl. „Nechtě toho. Žvajit, to by vám šlo. Ale říct pravdu, na to jste moc velký zbabělec...“

„Vy chcete radikálním elementům ve městě...“

Jeden skákal druhému do řeči.

„Dal jste už vědět Eylersovi, Magnussene?“

Ten zavrtěl hlavou.

„Tak to ihned udělejte!“ radil mu Matenbrink. „Ten měl být informován jako první“ Magnussen se podrbal na pleši. Potila se mu. Mel strach z odpovědnosti. Když se ozval reproduktor, trhlo to s ním, jako by právě dostal pohlavek.

„Magnussene, ukazuje se, že nás amfijská navigace vypekla. To, co jsme považovali za POINT OF, byla jen chyba našich techniků. Náhodou jsme objevili, že amfijská energonavigace vykazuje nějaké závady a že nám dodává zcela chybné údaje.“

Hlas v reproduktoru ztichl, bylo slyšet klapnutí, pak zazněl hluboký mužský hlas.

„Magnussene, ve vzdálenosti 83 světelných let jsme na malém kontrolním am-fijském navigačním přístroji našli slabý bodový energetický emisní pramen, jenž by mohl být posledním údajem o existenci POINT OF...“

To bylo na Klaase Matenbrinka příliš. Vyskočil, a než mu v tom mohl Magnussen zabránit, strhl k sobě mikrofon a zařval do něj:

„Strčte si ty své nebezpečné výmysly za klobouk! Kdo vůbec jste?“

Odpověď byla okamžitá:

„Michel Bourbon, technik u malé amfijské navigace...“

„Jděte se zahrabat!“ poradil mu Matenbrink nepřátelsky a přerušil spojení. Pak se podíval na Magnussena. „Teď jste měl z první ruky, jaké fámy mohou vznikat, když se lidé na Main Islandu nedozvědí, co se na POINT OF děje. Proboha, Magnussene, přerušte program a řekněte lidem, že s lodí už několik hodin není spojení. Komentáře si odpusťte. Tady na Hope si nikdo neumí představit, co se s Dhar-kovou lodí mohlo stát. Ale i tak by ve vaší zprávě mělo zaznít, že se s jejím včas-ným návratem přesto počítá...“

„To je přece vycucané z prstu,“ zabručel Magnussen, jenž se cítil být zahrán do defenzívy. Matenbrink se spokojeně zašklebil.

„Jistě, to máte pravdu, já si dokonce soukromě myslím, že se POINT OF nevrátí včas. Co vy?“

Magnussen zasyčel

„Přece nejsem blázen! Prstencovitou loď už nikdy neuvidíme. Zůstaneme na Hope, než jeden po druhém zhebneme. Sen o návratu na Zemi je u konce..."

Klaas Matenbrink stál už u dveří, ale ještě jednou se otočil.

„Já nevím, jestli je to zrovna to nejlepší, žít jako člověk na Zemi Když pomyslím na ta volání o pomoc a na vysílání z Kapského Města - ne, Magnussene, myslím, že by to nestálo za nic... Nebylo mi žádným potěšením."

A zavřel za sebou dveře.

Poznat Magnussena skutečně nebylo potěšením.

A teď musel Matenbrink znovu myslet na POINT OF.

Nechtělo se mu uvěřit, že by tato loď plná záhad měla někde mezi hvězdami explodovat Neustále si připomínal osobu Rena Dharka. Jako by jej viděl před sebou při práci. Jako by ho slyšel

„Ten se určitě vrátí," mumlal, když pomalu kráčet po chodbě. „On a jeho POINT OF. Ti se vrátí..."

Ale docela uvnitř, někde v hloubi Matenbrinkova srdce, hlodaly pochybnosti a fíhal strach. Strach, jenž se mýnil přihlásit o slovo, jakmile se optimismus jen o něco málo oslabí.

Vrátí se, říkal si v duchu Matenbrink, a vyšel na ulici.

Nad Cattanem stála obě jasná slunce a sálala horko.

Klaas Matenbrink ho ani nevnímal.

Něco přes dvě sté lidí vidělo poprvé v životě miliardy sluncí Mléčné dráhy nad propastí času a prostoru.

Let POINT OF byl z okamžiku na okamžik namísto podsvětelným pohonem, označeným jako *Šle*, prováděn nadsvětelným pohonem označeným jako *hvězdné sání*. Překročení rychlosti světla proběhlo nepozorovaně. Nikdo na lodi si přechodu nevšiml Vše bylo jako dřív - a přece to bylo jinačí.

„Prosím, převezmi, René!" požádal Dan svého přítele.

Prstencovitá loď letěla nadsvětelnou rychlostí několik vteřin.

Před několika vteřinami se vesmír změnil.

Žhnoucí peklo meteorů se svými radioaktivními výboji bylo stále menší a menší a ztrácelo tím na svém démonickém vzhledu, až se změnilo do podoby svítícího bodu.

Ralf Larsen a Janoš Szardak se napřímili nad svými navigačními přístroji, které se ihned přizpůsobily nové situaci a na chvíli pro oba důstojníky představovaly něco cizího, než si díky mentcapům vzpomněli.

Stejným způsobem reagovaly i přístroje na palubních deskách před Oharkem a Rikerem.

Riker se tvářil stejně jako Larsen se Szardakem. Jediný, kdo byl na změnu připraven, byl Ren Dhark.

Podíval se na informační kouli. I on pocíťoval touhu sáhnout *dovnitř* té koule.

Viděl nekonečné moře sluncí. Z bezprostřední blízkosti viděl slunce, pohybující se po tmavém pozadí kosmu jako po sametu.

Jeden pohled věnoval přístrojům. Nechtěně si přitom otřel pot z čela. *Tohle* mu mentcapy neřekly:

Před necelými dvěma vteřinami POINT OF překročila hranici rychlosti světla. A teď přístroje oznamovaly, že loď letí již dvojnásobnou rychlostí světla!

Každý, kdo kdy použil Blesk, byl na tento přechod zvyklý, ale přesto šlo v gigantické POINT OF o něco značně jiného, než v malé dvousedadlové lodi.

Muži v prstencovité lodi zvedli hlavy, naslouchali a pozorovali obrazové koule. Zvuková kulisa v POINT OF se změnila. Zvukovou izolací proniklo jasné, ale opět nikterak rušivé bzučení.

Nejslaběji byly zvuky slyšet ve velínu. Dhark, Riker, Szardak ani Larsen si jich nevšimli.

Náhle měl každý z nich práce až nad hlavu. Vše, co mohli ovládat, bylo přepojeno na ruční

ovládání. Chtěli se se svou lodí seznámit co nejlépe.

„Distanční zaměřování k nejvzdálenější planetě!" žádal Ren Dhark.

Janoš Szardak okamžitě jmenoval údaje.

„Energetické zaměření, roj meteoritů!"

To byla oblast Ralfa Larsena.

„Dane, přezkoušet pomoci palubní kontroly!" požadoval Ren Dhark.

Ještě se neshodli na pojmenování jistého agregátu za stěnami velínu: zda mají říkat palubní mozek, palubní kontrola nebo checkmaster. Mentcapy o jeho funkci vydaly jenom částečnou výpověď. Ani se nevědělo, *jak* tenhle agregát pracuje.

Dan se podívil, jak jisté byly jeho příkazy při zadávání palubní kontroly di-Mančních a energetických zaměření.

Palubní mozek potřeboval jenom pár vteřin. Provedl kontrolu údajů a potvrdil jejich správnost.

Před každým z mužů ve velínu se rozsvítila zelená. Světelná znamení (zelená pro volno a červená pro stop) znamenala jenom jednu z mála úprav lodi, jež lidé provedli o své vůh. 2,8 rychlosti světla.

Ren Dhark si ani neuvědomil, že spokojené pokýval hlavou.

Při 2,9 rychlosti světla provedl první změnu kursu. POINT OF poslechla i nejjemnější impuls.

Ren se dotkl tlačítka palubního dorozumívání.

„Hlášení jednotlivých stanic podle plánu!"

Jak často to v jeskyni zkoušeli! Teď se to začínalo vyplácet.

Jednotlivá hlášení následovala automaticky po sobě.

„Pohonné jednotky oukej!"

„Zbraně východ v pořádku!"

„Zbraně západ v pořádku!"

„Konvertory Tajemných oukej...!"

Za Reném Oharkem a Danem Rikerem zabručel Janoš Szardak. Dan Riker se podíval na svého přítele.

„To je testovací let jako z učebnice. René, nedělá se ti z toho divně? *Žádná* porucha? Ani sebemenší závada?"

Ozval se Szardak. „Proto jsem bručel. To, co teď prožíváme, by nemělo správně být..."

Optimista Dhark měl jiný názor.

„Klademe na POINT OF lidská měřítka," řekl. „Technika Tajemných není pozemské technice podobná. A víme vůbec, zda je tato prstencovitá loď tisící, nebo stotisící lodí ze série?"

Na svoji řečnickou otázku nečekal odpověď.

„Všem, všem," pokračoval Ren Dhark. „POINT OF bude během následující půlhodiny neustale měnit kurs, abychom si mohli otestovat její schopnosti při nad-světelné rychlosti..."

V největší hale prstencovité lodi stál pohonný agregát. Ve srovnání se strojovým zařízením Galaxy byl tento do sebe uzavřený pohonný článek prstencovité lodi liliputánem.

I tak to ale byl gigant a nikdo na lodi netušil, jaký výkon je schopen podat.

I Are Doorn dosud krčil rameny, když se ho na tohle někdo zeptal. A ve chvíli, kdy velitel Dhark požádal o průběžná hlášení při změně kursu, Miles Congollon, vedoucí inženýr POINT OF, právě Area Doorna postrádal.

Bylo bezpředmětné toho Sibiřana se zrzavými vlasy vyvolávat. Pohonný agregát vydával při nadsvětelné rychlosti takový hluk, že nebylo slyšet vlastního slova.

Euroasiat Congollon se rozhlédl. Všech osm mužů jeho týmu stálo na svých místech.

Congollon zvedl videofon a pokusil se najít hledaného Area Doorna,

Are Doorn se nehlásil.

„K čertu," nadával Congollon, „snad ho nenapadlo udělat si procházku po lodi?"

Jasně bzučení ve strojové části bylo určujícím zvukem, jež doprovázelo arytmiické řvaní a

dunění.

Congollon se ještě jednou pokusil sehnat Doorna.

Marně.

Euroasiat opustil své malé vyvýšené kontrolní pracoviště. Měl na práci pozorovat jenom půltucet přístrojů a dosud pouze konstatoval, že hlavní pohonná jednotka POINT OF pracuje bezvadně.

Zeptal se některých svých spolupracovníků. Posledních deset minut Doorna nikdo nespátl. První inženýr přistoupil k Ruyterovi, širokoplecímu mladému muži s pihami na nose.

Congollon mu musel křičet do ucha, aby si rozuměli.

Ne, Ruyter Sibiřana neviděl.

Congollon vyjel antigřavitačním polem na první galérii. Pak na druhou. Zalapal po dechu, když spatřil Area Doorna, jak si spokojeně sedí na nějakém výstupku a jak se dívá dolů na velkou informační kouli.

Are Doorn se na kouli díval *zeshora*. A viděl stejný obraz, jaký Congollon viděl zespodu!

Poznání, že i z jiné perspektivy je vidět stále stejný obraz, mu utrhlo od úst pokárání, které si pro Doorna připravil. „Bezva, co?“ zařval na něj Doorn. Víc tento mlčenlivý chlapík řekl málokdy. Jeho oči prozrazovaly nadšení, se kterým kouli sledoval.

Congollon přitakal.

Do POINT OF vstupoval vesmír. Obraz miliónů hvězd... Měli před sebou zářivý, měkce svítící pás galaxií, džungli hvězd, ve které byla kdesi i ztracená Země. Za prstencovitou lodí se do tmy potopila dvouslunečná soustava s Hope. Vpravo a vlevo je mýjely jasné hvězdy. Mléčná dráha se zdála být nezměněně daleko od POINT OF.

Miles Congollon stál vedle Area Doorna, stále ještě sedícího na výčnělku. Už neslyšel zvuky strojů. Zíral na kouli a její pomocí do vesmíru.

Když vypjal paže, nevěděl, co dělá. Are Doorn mu je stáhl dolů. Na jindy pod-mračené Sibiřanově tváři se objevil úsměv.

„Chtěl jste si sáhnout na hvězdy!“ vykřikl. „To znám. Mně se to před chvílí taky stalo. Chtěl jsem si pár hvězd vyndat! Congollone, snad jste mě nehledal?“

Posměšná poznámka vrátila inženýra zpět do reality.

„Jistěže ano! Vyměňte mě na kontrolním stanovišti. Pojd'te!“

Neřekl, proč ho má Doorn zastoupit Miles Congollon chtěl do velínu. Promluvit si s někým z těch čtyř. Ale sotva to řekl, pochopil a promnul si oči.

Zůstal zaraženě stát. Jak jen si mohl pohrávat s myšlenkou, že při zkušebním letu opustí své stanoviště?

„Ztracená koule...“ zabručel, hodil po ní nepřívětivým pohledem a pak si pospán, aby se co nejrychleji dostal zpět na své místo.

„A co já?“ mručel Doorn.

Oběma bylo jasné, že Congollon před chvílí udělal chybu.

„Doorne,“ řekl inženýr po krátké pauze. „Zůstaneme tu pro případ, že by se na lodi objevila nějaká závada. Kromě Oharka se tu vyznáte nejlíp...“

„Na tyhle lodi závada?“ podíval se Doorn na Congolkma, jako by mu řekl, že se vánoce a velikonoce slaví společně během jednoho dne. „Oukej, zůstanu tady, budu se k smrti nudit a čekat na poruchu.“

Ve velínu, ve spojové centrále a na ostatních důležitých stanicích se během následujících hodin členové jednotlivých týmů prostřídali se svými šéfy na jejich místech.

POINT OF mohla mít díky své automatické pouze pětičlennou posádku. Ale na palubě se nacházelo dvě sté lidí. Pokud šlo o letový personál, byla posádka jištěna čtyřikrát. Na palubě

bylo však o to méně vědců.

Ren Dhark se domníval, že při panenském letu nebudou tolik zapotřebí. Testovací let měl být dle plánu ukončen za jeden den. Nyní ovšem se rychle dohodli, že je třeba protáhnout let na pět dní a pokusit se nadsvětelnou rychlostí dostat

co nejbližší k Mléčné dráze. Toto rozhodnutí vyplynulo z faktu, že na lodi nedošlo k žádné poruše, a pak také z toho, že chtěli zjistit, jakou má loď hranici zrychlení.

Palubní hodiny, udávající čas na Hope, ukazovaly pět ráno, když Ren se svým přítelem Rikerem opět vyměnili oba bývalé důstojníky Galaxy ve velínu. Krátce po nich vstoupilo i vedení spojové centrály na své pracoviště.

POINT OF právě řídil Janoš Szardak. Jeho pokerová tvář nehnula brvou, když předával loď Renu Dharkovi.

„Žádné události, René," řekl a zamáchl v popelníku cigaretu.

„Pomalů začínám chápat, proč jsme ve skladu našli tak málo skafandrů. Domnívám se, že před tisíci lety, kdy Tajemní křížovali vesmír, neexistovaly války ani agrese a tyhle skafandry byly dobré leda pro výstup na životu nebezpečné planety."

Dan Riker klesl do křesla druhého pilota stylem, jako by loď řídil už léta. Podíval se na ukazatel rychlosti.

„Člověk si zvykne na všechno...,“ řekl polohlasně, ale jeho výraz prozrazoval, že sám nevěří tomu, co říká.

Prstencovitá loď se řítí vesmírem rychlostí 450 milionů kilometrů za vteřinu!

Světlo letělo jeden a půl tisíckrát pomaleji!

A ještě stále nebylo jasné, jaká je horní hranice rychlosti, již je POINT OF schopna docílit.

„Kontrola pracovišť!" řekl vedle něho Ren Dhark.

Dana Rikera ani náhodou nenapadlo, aby mu radil, že kontrolu může provést palubní mozek. Neznal se jenom s Renem Oharkem, znal i jeho otce, a Ren měl hodně otcových dobrých vlastností. A když šlo o bezpečnost na lodi, dalo se kolikrát málem věřit, že člověk nemá co do činění s Renem, ale s cholerickým Samem Dharkem.

Jednotlivá oddělení se hlásila.

Na palubách bylo všechno v pořádku. Rychlost prstencovité lodi konstantně narůstala.

Velké hodiny v centrále ukazovaly 5 hodin 27 minut, když se ze spojové centrály ozval Glenn Morris.

„Několik minut přijímám na jedné nadsvětelné frekvenci velmi silné vysílání. Vysílač ale není vázán na nějaké místo. Jde pravděpodobně o kosmickou loď. Momentálně se nachází na souřadnicích 72:54:00..."

„Díky," přerušil Ren Dhark mladého spojového specialistu.

„Podle toho nám ta cizí loď náš kurs nezkříží. Ale zavolejte mi, jakmile učiníte nová pozorování."

Dan se zamyšleně podíval na přítele.

„René, říkals právě: *náš kurs*... Ještě ti na našem kursu nepřípadlo nic zvláštního?"

Dhark na Rikera mrkl.

„To vím už od včerejška, můj milý. Nevědomky jsem nastoupil únikovou cestu. Svého času jsem tak často poslouchal souřadnice cizích lodí, že se mi asi vepsaly do hlavy. A teď POINT OF letí na stejném únikovém kursu jako lodě, které odněkud přišly a někam letěly. Máš námitky?"

„Žádné! Pravděpodobnost je přece 1 000 000 ku jedné, že se v téhle nekonečné věčnosti setkáme s cizí lodí."

Na palubě prstencovité lodi byli jen tři astronomové a jen několik techniků, kteří na Deluge prodělali speciální výcvik pomocí mentcapů a kteří poté své *spo-lykané* vědomosti ještě upevnili železným tréninkem.

Lionel, nejstarší, ale také nejzkušenější astronom, se propojil k Renu Dharkovi. Jeho hlas zněl

chraplavé a tvář na obrazovce prozrazovala silné vzrušení.

„Dharku, musí se POINT OF hnát touhle šílenou rychlostí po Galaxii? Jako šílenci jsme prolétli kolem těch nejzajímavějších objektů. Je to k uzoufání, co všechno jsme za posledních deset hodin propasu...”

Ren Dhark nemiloval obsáhlá úvodní slova.

„Co si přejete, Lioneli?”

„Mám tisíc přání...”

„Pak si svá přání dobře schovejte. POINT OF není na výzkumné cestě, nýbrž prodělává zkušební let. Pokud jste vy a vaši kolegové schopni udělat dobrou mapu sektoru Galaxie, kterým právě prolétáme, pak jste docílili úspěchu. Konec!”

V dalším okamžiku už na tuto rozmluvu zapomněl.

„Dane, převezmi loď, ano?”

Riker jen kývl. Dhark se po videofonu spojil s fyziky Paulem Hertogem a Hu

Dao Byem.

„Tady Dhark,” ohlásil se. „U vás vše v pořádku?”

„Ano, Dharku. Pro nás za vás můžete ten pokus rozjet,” pravil By v dobré náladě.

Dan Riker netušil, jaký pokus má By na mysli. „Co máš v plánu, René?” Ren jen mávl rukou.

„Hned uvidíš, Dane. Přepni kurs lodi na *checkmaster*. Pozoruj přístroje a své otázky si schovej, až pokus skončí.”

Zvedl se a přešel k checkmasteru. Riker mezitím provedl nutná přepínání. Oba muži u navigace zvědavě vzhledli, ale ani oni nemohli vidět, jaké údaje Ren Dhark palubnímu mozku zadal.

„Skokový kurs běží!” ohlásil do mikrofonu.

„Bože na nebi,” zasténal Riker. „Skokový kurs při půldruhatisícím násobku rychlosti světla? René, ty jsi...”

„Ticho ve velínu!” přerušil ho Dhark ostře. „Sleduj především gravometr!”

Z paluby 1, oddělení fyziky, se ozval Hu Dao By.

„My...,” řekl a pak už nic.

Při rychlosti 450 milionů kilometrů za vteřinu loď ostře uhnula doprava, po vteřině doleva a pak zase doprava.

Jednou - dvakrát - třikrát - desetkrát - a popěťadvacáté!

Pak POINT OF letěla opět ve svém starém kursu.

Pokus skončil.

Zvuková kulisa lodi se při něm nikterak nezměnila. Dan Riker mrkal a nevěřil svým očím.

Gravometr se ani nepohnul. Ručička trčela na hodnotě 1 g.

Ren Dhark stál pořád ještě před palubním mozkiem.

„Převezmi opět loď, Dane!” křikl na svého přítele.

Pak se ozval Paul Hertog.

„Dharku, měl jste pravdu. Při žádné, ani té nejradikálnější zrněné kursu, se na lodi nezmění hodnoty tíže. 1 g zůstalo beze změny! Beze změny zůstala i spotřeba energie všech absorbérů přetížení...”

A zrovna v tu chvíli se mezi ně musel vklínit hlas Glenna Monise ze spojové centrály.

„Dharku, je 5.35. Musíme se hlásit na Hope...”

„Poslouchal jste nás, ne? Takže jim pošlete hlášení sám. To obvyklé a to nejnovější. Ale nedělejte z toho žádný román.”

Dhark se opět věnoval oběma fyzikům. Malý Hu Dao By, asijský typ, ho vzrušeným pohybem ruky požádal o mlčení.

„Dharku,” řekl spěšně. „Pro tento jev existuje pouze jedno vysvětlení, a když nám ponecháte

čas, pak vám je dodáme i vědecky podloženo.

Protože se POINT OF i přes nadsvětelnou rychlost pohybuje v normální prostorové posloupnosti a nikoliv, jak by se dalo očekávat, v hyperprostoru, spojil se ekvivalent - řekněme - gravitační konstanta s napětím prostoru. Toto spojení zabraňuje tomu, aby na POINT OF zapůsobilo jakékoliv přetížení. Proto mohla loď vykonávat i zběsilé pohyby, aniž by se uměle vytvořená hodnota 1 g na lodi změnila.

Ale prosím vás, abyste mi nikdy nevyčítal onen termín *gravitační konstanta*, ne-bof nám ani amfijské podklady nedodaly žádné opodstatnění pro to, aby se dalo vzhledem ke gravitaci vůbec o nějaké konstantě hovořit."

„Samozřejmě, Byi," pravil Dhark ochotně. „Co vy na kolegovu hypotézu, Hertogu?"

„Já pro tuto bohužel vědecky ještě nepotvrzenou hypotézu nemám žádné jiné vysvětlení. Asi bych neměl odvalu jako kolega hovořit o gravitační konstantě, ale jinými slovy bych vám zřejmě řekl totéž co on.

Jakmile nějaká loď překročí rychlost světla, a přesto zůstane v normálním prostoru a čase, je tu gravitace navíc. Ve fyzice neexistuje zmizení beze stopy, nýbrž proměny všeho druhu..."

V ten okamžik bylo 5 hodin 45 minut.

Glenn Morris poslal na Hope zprávu.

Ren Dhark byl stále ještě u palubního mozku.

Na POINT OF nedošlo do této chvíle k žádné závadě.

Ani v tuto minutu.

Ozvala se kontrola prostoru!

Těsně vedle POINT OF došlo ke transici!

POINT OF v tu chvíli vyhlásila poplach!

Morrisovo vysílání na Hope bylo vprostřed věty přerušeno. Silný vysílač zmlkl. Jeho funkce klesly na nulu.

Automaticky.

Třemi skoky se Ren Dhark ocitl vedle svého pilotního křesla a vrhl se do něj.

„Přebírám!" křikl na Rikera.

Ale nebylo nic, co by mohl převzít.

Všechny páky a tlačítka na palubní desce byly zablokovány!

V blízkosti POINT OF se nacházelo osm kulovitých kosmických lodí - gigantů, které letěly neznámou rychlostí kolidujícím kursem a každou chvíli se musely objevit vedle POINT OF. Na POINT OF existovala samostatné jednající automatika, která posádce svévolné přebrala řízení lodí z rukou!

„Hotovo!" řekl Ren Dhark, jenž se rychle vzpamatoval.

„Doufejme..."

Ód energetického zaměřování vykřikl mladý muž: „Lod' se nachází v silném za-měřovacím paprsku..."

„Neříkejte nesmysly," usměrnil Dhark mladíka. „Zaměřován je dvojitý Interval naší lodi. Ale jak dlouho ještě..."

Větu nedokončil. Ve velínu POINT OF už nebylo nic, čeho by se mohl držet

Všechny přístroje, bez ohledu na to, kde se nacházely, byly vypnuty na nulu.

I palubní mozek!

Íce než dvě stovky lidí na POINT OF právě prodělávaly těžkou zkoušku.

To, čemu nikdo nevěřil, se stalo skutečností! Prstencovitá loď disponovala samostatně jednající automatikou!

Strhla na sebe vše!

I navigaci!

I oba zbraňové systémy!

Všechno...!

Posádka se stala loutkou!

Technika Tajemných sama určovala, co se bude dít!

Víc než dvě stovky lidí nyní prokazovaly, že jsou na tuto chvíli charakterově připraveny. Na lodi nezavládl ani náznak paniky. Ve všech odděleních byl klid, přestože si lidé vyměňovali zoufalé pohledy.

Osm obrovských kulovitých lodí se v kolizním kursu řítilo proti POINT OF! Objevily se tyto lodě proto, aby zastavily zběsilý let POINT OF?

Ani Ren Dhark nebyl zatím schopen dát nějakou odpověď.

Stálo jej hodně síly, aby stiskl knoflík palubního dorozumívání.

„Tady Dhark! Přilétají k nám kosmické lodi. Je jich osm. Veškeré řídicí elementy POINT OF převzala automatika. Vypadá to, že jsme tu jako posádka nadbyteční. Přesto očekávám, že nikdo neopustí své místo. Konec...”

Do velínu vběhli Larsen a Szardak. Jako poslední dorazil do spojové centrály Manu Čobe. Ta událost jej vytrhla z hlubokého spánku. V matematickém oddělení krčila Anja Fieldová nos a bledla přitom. Malý *checkmaster* Tajemných, se kterým se stále více seznamovala, se náhle bránil podávat informace a výpočty.

Jenom obrazové koule na POINT OF dodávaly jako předtím dokonalé zobrazení okolí lodi. Musely být zapnuty na maximální zvětšení.

Dhark se divil, že jej ta událost neíčkovala. Mel zřejmě stále v podvědomí, že na lodi nějaká takováhle automatika musí *byl*.

Vtom sebou trhl - i ostatní reflexivně přitiskli dlaně k uším.

POINT OF řvala!

Stroje se proměnily v zuřivé přfiery. Zdálo se, že přístroje na palubní desce jsou všechny mimo provoz. Hodnoty stoupaly do výšek a klesaly do hloubek, světla se rozsvěcovala a zhasínala. Hvězdné sání bylo přepnuto. Prstencovitá loď zpomalovala z rychlosti více než ISOOnásobku rychlosti světla. Spotřebovávala přitom ne= představitelné množství energie. Gravometr stál nezměněně na hodnotě 1 g! Na lodi se neobjevil ani náznak přetSení.

„Panebože, co to je?” vykřikl Dan Riker a ukázal na obrazovou kouli.

Z POINT OF vyrážely zářivé prsty paprsků - všechny do jednoho směru - daleko do černočerného prostoru!

Třiadvacet konvertorů Tajemných krátce zařvalo. Vyvolaly takový hluk, že nebylo slyšet vlastního slova.

Převážná část strojů pracovala na nejvyšší výkon.

Ren Dhark spatřil na své kouli osm kulatých gigantů, vyrážejících z temné nicoty, což mu umožňovalo zvětšení prostřednictvím techniky Tajemných. Lodě byly kulaté, se dvěma podlouhlými vypuklinami, jednou kolem takřikajíc rovnflcu lodi a jednou, která spojovala póly.

„Oharku, naše jehlové ohně pálí se dvěma sty procenty nad maximální výkon!” ohlásil Bud Clifton vzrušeně do velínu.

Od zaměření neznámých lodí uběhlo dvacet vteřin.

POINT OF udeřila svými nejničivějšími zbraněmi! Zároveň stále více brzdila let,

Ren Dhark byl jediným mužem na POINT OF, který neztratil přehled.

S nekonečným klidem, jaký mu byl vlastně cizí, sledoval přístroje na palubní desce. S ledovou uvolněností fanatického vědce pozoroval vývoj neočekávaného střetnutí.

Že nešlo o nevinné setkání, mu prozradila reakce POINT OF. Jeho loď jako by v sobě měla cosi živého. A právě to Dharkovi vadilo. Proto seděl před přístroji, pozoroval je, a neposlouchal ani se nedíval, co se děje kolem něj.

Ren Dhark nechtěl už podruhé zažít, aby mu automatika Tajemných vytrhla řízení z rukou.

V budoucnu budeme loď řídit *my*, a *nikoliv* vy s vaší tisíc let starou automatikou!

Pak ale myšlenka zmizela. Ren Dhark zadržel dech.

Rychlost POINT OF klesla během ani ne třiceti vteřin až na 0,87 rychlosti světla!

A stále ještě klesala!

Přepnula z *hvězdného sání* na *Sle*

Osm šedých gigantů se v nůžkovité formaci hnalo proti POINT OF.

Prstencovitá loď vypálila ze svých antén jehlový oheň. V černočerném prostoru se objevil svítivý propletenec olivově zelených, bledě modrých a růžových paprsků,

„Zásah...!“ vykřikl Janoš Szardak.

Tři dráhy paprsků narazily na krunýř jedné z kulatých lodí. Několik vteřin vy-
padala jako malé slunce, jež rozhazuje svoji energii na všechny strany. Pak se loď opět objevila v obraze.

„Distanční údaj!“ křikl Dhark do navigace.

Řev strojů na POINT OF zesílil. Podlaha se začala třást. Znělo to na ní jako uvnitř špatné naladěného zvonu. Lidé se mohli dorozumívat jenom křikem.

„Loď stojí! Vzdálenost ke kulovým lodím 4,2 miliónu kilometrů!“ ječel Szardak.

POINT OF stála v prostoru a pálila ze všech zbraní. Ale ti druzí, oněch osm kulatých obrů, se stále lépe zastřelovali.

Každá jiná loď by jejich náporu dávno podlehla. Ale POINT OF ne! Dvojitý Interval ji chránil před zničením.

Ještě ano!

Kontrolka oznamovala, že oba Intervaly jsou zatíženy ze třiceti procent kapacity. Což bylo jasné znamení, že i dvojitý Interval je zničitelný.

Spolu s Reném Dharkem to konstatoval i Janoš Szardak. Muž s tváří hráče pokeru ukázal na přístroje Tajemných.

„K čertu,“ řval před sebe. „Copak se nikdy nedozvíme, jakou konstantou se Interval liší od našeho normálního prostoru? Kdybychom tohle věděli, mohli bychom...“

Spatřil, jak Dhark vrtí hlavou.

„Nemůžeme vůbec nic, Szardaku. Ale bavit se v tuhle chvíli o konstantách prostoru a času... nevím, nevím, ale mám za to, že teď máme docela jiné starosti!“

Náhle útok osmi lodí zesílil.

„Vzdálenost 5,6 miliónu kilometrů!“ vykřikl Ralf Larsen z navigace.

Tři útočící lodě uhnuly a pokoušely se dostat za prstencovitou loď. Automatika Tajemných jejich manévry sledovala. Velitel západního zbraňového sektoru Bud Clifton, jenž byl stejně jako ostatní odkázán k nečinnosti, sledoval vše na obrazové kouli vyvalenýma očima.

Nedokázal klidné stát Neustále přešlapoval. Pobíhal po centrále.

„A sakra!“ řekl spokojeně, když spatřil růžové paprsky svých zbraní.

Nyní bylo nasazeno 55 procent zbraní POINT OF. Bez ustání vysílaly své smrtící paprsky.

Ale krunýře nepřátelských lodí držely a odrážely je.

Vtom na prstencovité lodi zařvala motorová příšera!

A Bud Clifton zařval hrůzou!

Tři antény jehlového ohně vypálily silou 550 procent nad maximum!

Trvalo to několik vteřin!

A pak Bud Clifton vystrčil ruce k obrazové kouli. Muži křičeli; „Chytila to...! Chytila to...!“

Jedna ze tří kulovitých lodí přestala předvádět ohnivé kaskády na svém odrazném štítu.

Růžové bojové paprsky POINT OF ho prolomily a plnou silou zasáhly bezbrannou loď.

„Zásah...!“ jásal Bud Clifton.

„Zásah!“ vykřikli muži ve velínu. Jentím Ren Dhark se neradoval. Dělal mu starosti jediná ochrana POINT OF - dvojitý Interval. Na zlomek vteřiny před chvílí vykazoval pětapadesátiprocentní účinnost. Ren byl natolik upřímný, že si přiznal, že takové zatížení vůbec nečekal!

„Ta jejich loď uhýbá... odlepuje se od nich!“ zvolal Dan a tleskl dlaněmi do stehů. „Hahá...“

tak to vypadá, že náš David pékně šlápnul Goliášovi na kun' oko!"

„A právě to se mi vůbec nelíbí!" řekl Ren svému příteli. „Kdybych tak mohl vypnout tu zatracenou automatiku...!"

Muži v centrále opět zajásali. Na druhé straně odpadl jeden z pěti kosmických útočníků. Paprsky mu utrhyly část vybouleniny na pólu. Obrazová koule předváděla v otřesné ostrosti, že na lodi začínal zničující atomový rozklad.

„Jak mizí!" triumfoval Janoš Szardak. „Stará, dobrá POINT OF, to jsi udělala dobře..."

„Stará - to sedí!" křikl na něj Dhark. „Tisíc let stará. To mi došlo až teď!"

Pak už ve velínu nastalo ticho.

I POINT OF se dala na ústup, poté, co těžce poškodila dva z útočníků.

Šle vypnuto! Hvězdné sání zapnuto! Řvavá kulisa na palubě lodi ztichla. Agregáty Tajemných už neduněly. A automatika ukázala Danu Rikerovi a Renu Dhar-kovi, jak lze pohyb POINT OF zrychlit!

„Velká Mléčná dráha," sténal Riker, „vždyť už máme patnáctinásobek rychlosti světla..."

Skutečně nebyla ve velínu možnost popovídat si. Kontrolka prostoru opět oznámila transici!

Jedna z nepřátelských lodí učinila skok v hyperprostoru, aby mohla prstencovi-tou loď následovat.

Janoš Szardak si nespokojeně mnul nos.

„Zatracené, oni jsou na tom s tou svojí transitní technikou lip než my. Proč nemůže POINT OF transítovat?"

„Protože byla postavena před tisíci lety a protože Tajemní pravděpodobně neznali transitní techniku."

Ren Dhark dál mlčel. Viděl na obrazové kouli, jak se cizí loď rychle zmenšuje, a na jednom z přístrojů viděl, jak vysoká byla rychlost prstencovité lodi už po několik minutách.

Od navigace se ozval Ralf Larsen:

„Drží nás pevně v zaměřovacím paprsku. Je pro mě nepochopitelné, s jakou intenzitou ten paprsek doráží na Interval. Zřejmě nikdy neslyšeli o šetření energií..."

Larsenova poznámka byla typická.

Lidé se museli s technikou Tajemných teprve seznamovat. Museli se učit nepoužívat na cizí techniku stejná měřítka jako na Zemi. Ale Ren Dhark se už nedostal k protiotázce:

Existuje, v oblasti této techniky vůbec něco takového jako plýtvání energií?

„Transice!" vykřikl Ralf Larsen.

Automatika Tajemných v téže chvíli jednala.

Ve strojovně POINT OF vypuklo peklo. Část strojů opět řvala. Konvertory -trafa - sběrače - velké i malé agregáty - všechno to ovšem byly stroje, které sloužily k vytvoření Šle nebo Hvězdného sání.

Šest kulovitých lodí tu bylo zase!

Jedním malým skokem v nulovém čase dohnaly POINT OF!

POINT OF se ale mnohonásobkem rychlosti světla vzdalovala z dosahu jejich bojových paprsků.

„Je to taky metoda," pravil Janoš Szardak a zakřenil se. „Ani to není tak špatný způsob, jak setřást obtížné nepřátele. Ale když se nám druzí jedním skokem posadí na nos, Dharku... tak co?"

„To netuším..."

Ze spojové centrály se ozval Manu Čobe.

„Cattan vysílá jedno volání za druhým. Máme se jim ohlásit?" Ren Dhark nemusel zvažovat pro a proti.

„Zachovat spojové mlčení!" nařídil.

„Pravděpodobně jsme své nepříjemné průvodce přilákali čilým spojovým ruchem. Jestli je

tohle pravidlem, pak se máme do budoucna nač těšit"

POINT OF se za ochrany dvojitého Intervalu hnala prostorem, ale nedařilo se jí pronásledovatele setrást. Pořád a pořád ji kolona Šesti kulovitých lodí doháněla, a najednou se stalo to, čeho se Szardak obával.

V kolizním odstupu jenom 2,8 miliónů kilometrů se kulovité lodě objevily před POINT OF a zahájily palbu.

Lidem nezbyl čas na úlek. Jejich loď udržela kurs, prohnala se mezi dvěma šedivými obry dál a během mikrosekundy už byla z oblasti nebezpečí

„A krucisakra!" zasténal Dan a hodil po svém příteli mnohoznačným pohledem. Ten uvolněně kývl. Janoš Szardak, jenž za nim stál a viděl to kývnutí, měl opět pocit, že před ním sedí komandér Sam Dhark. Přesně tak reagoval i on, nejzkušenější velitel kosmických lodí na Zemi, když se octl v nebezpečné situaci

Tmavé, rudé slunce, v jehož blízkosti se boj odehrával, leželo daleko za nimi. Ve směru letu se zvětšoval zářivý bod. Nikdo té hvězdě nevěnoval pozornost. I nadále se všechny oči upíraly k šesti koulím, jež je neúnavně sledovaly.

Ren Dhark neustále kontroloval, zda zablokování řídicích pák nebylo zrušeno. Ale automatika ani na chvíli neuvažovala o tom, že by to udělala.

Opět transice.

Tentokrát jedna z koulí svůj skok přehnala. Stála 6,5 miliónů kilometrů osamoceně před POINT OF, zatímco zbývajících pět lodí se vynořilo vzadu.

„Ne!" vykřikl Ren Dhark rozčileně, vztekla a bezmocně, když všechny antény zároveň vypálily na osamocenou kulovitou loď, ve zlomku vteřiny zrušily její ochranný štít a na šedém povrchu zahájily zhoubný proces. Aniž by POINT OF snížila vysokou rychlost, hnala se kolem těžce poškozeného korábu dál do prostoru.

„To je přece šílenství!" zuřil Dhark. „Tahle zatracená ledová logistická příšera... ta automatika nám udělá ve hvězdách hroznou pověst, jestliže nám při každém setkání s loděmi jiných bytostí znemožní svobodu rozhodování a bude střílet ze všech zbraní.

Já nechci zaiít den, ai bude nose prstencovitá loď naháněná a nakonec sestřelená lovci jako nějaký divočák..."

Zdálo se, že Ralf Larsen má jiný názor. Vrtěl hlavou. Cítil, že se musí lodi zastat.

„Máte pravdu, René," řekl. „Ale jenom podmíněnou. POINT OF nestřílela první, nýbrž oni. Ale to není to, s čím si lámu hlavu. Ptám se: proč nás napadli? Proč neudělali sebemenší pokus o navázání kontaktu s námi? Myslím si, že bez automatiky by naše loď byla už dávno zapadajícím sluncem..."

To možná sedí, Larsene," přiznal Dhark, „ale..." Ve velínu se ozval hlas astronoma Lionela.

„Oharku," volal vzrušeně, a malá obrazovka přenášela jeho vyjevenou tvář. „Oharku, ten světlý bod před námi je obrovské slunce, které mělo být vlastně trpaslíkem. Je to obrovské slunce a gravitační gigant. Pokud kurs POINT OF nezaznamená změnu, vletíme do něj. A před něčím takovým nás Interval nezachrání..."

Lionel ztichl, když spatřil Dharkův úsměv.

Naprosto klidně, jako by mluvil o počasí, řekl Ren Dhark: „Nevěřím, že by to bylo tak zlé. Vyčkejme, co se stane..."

Lionel musel mít dojem, že Dhark nerozuměl, nebo že mu rozuměl špatně. Za-přísahaje ho pravil:

„Dharku, tohle obrovské slunce je zároveň gravitační příšera! Nevíte, co to je? Vždyť nás..." Dhark jej klidně přerušil „Nebojte se, Lioneli!"

„No dobrá!" odvětil astronom rozzlobeně a beze slov vypnul. Ren Dhark se ani nedivil, že ve velínu nastalo ticho.

Nikdo tu s *ním* jeho optimismus nesdílel

Klaas Matenbrink vypnul svůj televizor. Právě odvysílali zprávy. O POINT OF se zmínili v

jedné lapidární větě.

POINT OF je nadále pohřešována!

„Vy hlupáci!" řekl Matenbrink zlostně a mínil tím všechny, kdo nevěřili v návrat prstencovité lodi. Přistoupil k oknu a podíval se na Bondstreet Na druhé straně ulice spatřil svého asistenta Petarse, jak si povídá s někým neznámým. Matenbrink slyšel, jak Petars říká:

„Vsadíme se, že se prstencovitá loď do týdne vrátí? Vsadíme se o deset galaxů?"

Jeho protějšek sázku přijal Klaas Matenbrink se pousmál, když zaslechl, co Petars říká závěrem: „Sázku jste prohrál a víte proč? Protože můj šéf Matenbrink uzavřel sázky už s tuctem lidí. Sázky o deset, dvacet a v jednom případě i padesát galaxů... a Matenbrink, můj šéf, ještě nikdy žádnou sázku neprohrál. Proto teď ani já neprohráji tu svoji..."

Teprve v té chvíli si všiml, že se na něho Matenbrink dívá. Petars ztichl, začervenal se a spěšně se loučil se svým známým. Pak kývl k Matenbrinkovi a rychle zmizel za nejbližším rohem.

Klaas Matenbrink se díval za ním. V duchu se podívoval, že jeho jistota, že POINT OF brzy zase uvidí na nebi nad Cattanem, Petarse tak silně ovlivnila. Pak se přistihl při tom, že se dívá nahoru na nebe a hledá na něm POINT OF.

Prstencovitá loď se řítí na modrobílého obra, jenž se na obrazových koulích bez ustání zvětšoval. Muži ve velínu mlčky sledovali pronásledovací manévry pěti kulovitých lodí. Neúnavně v krátkých skocích hyperprostorem prstencovitou loď doháněly, ale sotva se dostaly do normálního prostoru, POINT OF jim ulétala. Koule se mohly v normálním prostoru pohybovat maximálně rychlostí 300 000 kilometrů za vteřinu. Před třemi hodinami to tři lodě vzdaly. Pronásledovatelé zůstali jenom dva. Pokusili se dokonce ještě dvakrát o střelbu, aniž by intervalovým polím POINT OF způsobili nějakou škodu.

Dan Riker a Ren Dhark se zároveň napřímili. Oba pozorovali obrazovou kouli. Viděli v ní obě nepřátelské lodě. Vtom se otočily a zmizely z dohledu.

„Prostorová kontrolka nic neukazuje?" zeptal se Ren Dhark o čtvrt hodinu později.

Raíf Larsen zavrtěl hlavou.

„Ti hoši nás ještě mají ve svých zaměřovačích. Čekají jen na to, až nás ta modrobílá příšera spolkně."

„To jen tak nebude!" poznamenal Ren Dhark uvolněně a usmál se přitom. „Ten gravitační obr před námi nebude POINT OF moci nijak ovlivnit. Při nadsvětelné rychlosti v normálním prostoru a čase neexistuje gravitace."

Larsen přivřel oči a mrkl ke kouli se sluneční příšerou.

„Tak o to vám jde, Dharku?"

„A co jiného nám zbývá? Loď a posádka je v područí té mizerné automatiky. Nemůžeme dělat nic jiného než jen očekávat, co asi tak provede."

„Zatracená technika!" mumlal Larsen tak tiše, že mu porozuměl pouze Janoš Szardak. „Když si pomyslím, jaká gravitace vládne na povrchu toho slunce, je mi z toho horko..."

„A my na něj letíme jenom tisícinásobnou rychlostí světla."

„Omyl!" odporoval Szardak. „Před čtyřmi a půl hodinami jsme letěli 1400násobkem rychlosti světla. Odhaduju, že teď to bude tak pěti až šestinásobek toho předtím. Pokud zrychlení neustane, můžeme do slunce doletět za deset až dvanáct hodin."

„Vy máte humor!" konstatoval podmračené Larsen. „Já tomuhle vysvětlení ohledně gravitace nedůvěřuju. Mně prostě nejde do hlavy, že by předmět, letící nadsvětelnou rychlostí v kosmu, neznal gravitaci. A když tahle hypotéza nesouhlasí se skutečností, Szardaku? Pak nás ta vysoká pec pěkně spálí..."

„Ale při brzdicích manévrech jsme přece..."

„Jistěže!" přerušil ho Larsen. „Ani jsme nemohli. Víte, nač jsme při zkouškách zapomněli? Na nadsvětelnou rychlost při vypnutých intervalových polích! Obávám se, že bychom si pak

užili existence přetížení ažaž."

Szardak se na Larsena zadíval dlouze a přemýšlivě. Znali se příliš dobře. Szardak věděl, že Larsen není ani žvanil, ani pesimista. To co řekl, jej donutilo přemýšlet.

„Možná Dhark ten pokus udělal, zatímco jsme spali," řekl, ale neznělo to přesvědčivě.

„Neudělal Ptal jsem se ho. Chtěl jsem mu navrhnout, aby obě intervalová pole vypnul a pak učinil výzkumy přetížení a gravitace. Něco do toho vlezlo. Tenhle návrh jsem mu neudělal a teď se řítíme čertovi přímo do z..."

Pokerová tvář Janoše Szardaka se nezměnila. Barva jeho očí zůstala neurčitá, ale podle tónu jeho hlasu se dalo soudit, jak ho poslední Larsenova poznámka roztrpčila.

„Jen se nebojte. Až tam se nedostaneme!"

„Dočkejme času!" řekl Ralf Larsen, jenž by v tu chvíli na POINT OF a její posádku nevsadil ani zlamaný groš.

I Danovi Rikerovi bylo všelijak, když zjišťoval, jak rychle roste ten sluneční míč na obrazovce. Jeho tvář zčásti prozrazovala jeho myšlenky. Ren Dhark, jenž se na něho náhodou podíval, se zarazil.

„Co je, Dane?"

Ten něco zamumlal a pak ukázal na jeden z přístrojů.

„Jaký význam má tohle, René?"

„Podle výpovědi jednoho mentcapu...." ztichl odpovídající muž, protože se zadíval na své přístroje. Naklonil se, aby se ujistil, že se neplete.

„Panebože!" vyrazil. „Dane, ten gravitační obr působí na náš velký pohonný agregát!"

„Tomu nerozumím, René! Copak Intervaly neposkytují absolutní ochranu? Je najednou všechno jinak?"

Automatické clony obrazových koulí se přivřely. Modrobílé světlo obřího slunce bylo tlumeno silněji, ale přesto bylo ve velínu jasněji než kdy jindy.

Ren Dhark cítil studený pot. Stálo ho neskutečně mnoho námahy neprozradit své rozčilení.

V jeho úvahách cosi nesesedělo. Danova otázka, zda ochrana intervalových polí není absolutní, měla své opodstatnění.

„Co se to jenom v tom pohonném agregátu děje?" mumlal, pak se soustředil a spojil se s Congollonem. „Milesi, čím je zapříčiněno to skákavé narůstání výkonu? Podle údajů mých přístrojů za to může vliv gravitace,"

„Omyl, Oharku!" odvětil euroasiat jistě. „Taky jsem si to na pár vteřin myslel Už mi vstávaly vlasy na hlavě... zatraceně, Dharku... Doorn to poznal na první pohled. Pevně a neotřesitelně tvrdí, že na POINT OF pracuje stroj, který gravitaci mění na energii. A tahle dodatečná energie že je dodávána mým strojům."

„Dejte mi Doorna!" požadoval Dhark spěšně.

Na malé obrazovce videofonu se objevila podmrčená Sibiřanova tvář. Stál vedle Milese Congollona a poslouchal onen krátký rozhovor. Věděl, co chtěl Dhark zjistit.

„Na palubě 5, prostor 3 - 45, stojí tenhle transformátor, Dharku. Zatížení gravitací pro POINT OF až do určité hodnoty nic neznamená. Transformátor ji absorbuje a přeměňuje na energii. To je vše..."

Nemělo smysl bombardovat Sibiřana otázkami. V několika větách sdělil, co ví. Ren Dhark vypnul. Chytil se za hlavu. Vedle něho sténal Dan Riker. Chápal svého přítele. Byl na tom podobně. Absorbovat gravitaci?

Transformátor přeměny gravitace na energii?

Žádný člověk nebyl schopen definovat gravitaci nebo přetížení, ale Tajemní to uměli.

Postavili si transformátor a zabudovali ho do POINT OF.

„Bože můj," zvolal pak Dan Riker zoufale, „Jak se tahle spoutaná sfla dostane přes intervalová pole?"

Ren si přítele vyčítavě změřil Dan se nechal unést. Ostře mu pak řekl

„Budeme potřebovat staletí k tomu, abychom techniku Tajemných skutečně ovládli. Ted' nemá smysl o ní polemizovat. Nejdůležitější je: jak se dostaneme z blízkosti téhle pekelné hvězdy?"

Na lodi se stále silněji začínal projevovat neklid. Na všech obrazových koulích byla ta modrobílá přišera vidět Každý věděl, že se k ní letí. Každý také věděl, že pozemská flotila přišla o některé své lodi proto, že se dostaly příliš blízko ke gravitačním obrům.

Ale z neklidu bylo ještě daleko k panice. Posádka, kterou Ren Dhark vybral, nebyla jen dokonale vyškolená, ale sestávala také z prvotřídních lidí. Každý z nich měl za sebou už několik set letů mezi hvězdami. Každý se už na své lodi dostal do života nebezpečné situace. A tyto zkušenosti nyní přinášely své ovoce, stejně jako vědomí, že velitelem lodi je Ren Dhark. On už nějakou cestu najde! Všichni tomu věřili. I on sám tomu věřil.

Opět dotaz na Larsena: „Ještě stále si nás kulovité lodi zaměřují?" „Ještě stále! Já..." Janoš Szardak ho přerušil: „Zaměření skončilo! Právě v tento okamžik!"

Pak následovaly minuty velkého napětí. Sáhne cizí navigace ještě po POINT OF? O patro výš, v astronomickém oddělení, vládlo napětí zcela jiného druhu. Před půlhodinou si astronom Lionel myslel, že poznává vzdálenou hvězdnou konstelaci, ale po prvním zajásání místnost opět ztichla. Podle pozemských map vesmíru nebylo možno jeho tvrzení podpořit. „A přece jsem to hvězdné seskupení jasně poznal!" tvrdil Lionel energicky. „Dál hledat! Dál srovnávat! Cítím, že jsme na správné stopě!"

„Má to vůbec ještě cenu?" zeptal se Lionelův kolega a ukázal na obrazovou kouli s rostoucím sluncem.

„Ale dejte mi s tím pokoj, Dhark to určitě nějak vyřeší." „Pak ať to udělá rychle, protože jinak brzy mineme *bod, z nehol není návratu.*" Lionel neposlouchal.

„Dejte sem mapu a pomozte mi při srovnávání..."

Mezitím uteklo patnáct minut od skončení cizího zaměřování prstencovité lodi. Posádka kulovitých lodí byla zřejmě přesvědčena, že se POINT OF zřítí do slunce. Na prstencovité lodi si největší pesimisté vylévali srdce. Zcela jasné dávali najevo, že už nevěří na zázraky. Přitom všichni na zázrak věřili, když se z velínu POINT OF ozvalo, že loď už není zaměřována. Každý doufal, že automatika předá řízení zpět do rukou Rena Oharka, ale nevypadalo to tak.

„Dane, dej mi cigaretu," poprosil Ren přítele, nespouštěje z očí malou obrazovku palubního dorozumívání. Tušil, že ho Congollon musí každým okamžikem zavolat.

„Dharku, já moje stroje nepoznávám. Ten transformátor na třetím patře mě ještě dovede k šílenství. Před chvilkou přešel na neuvěřitelně vysoký výkon..." Vtom loď zařvala! Prstenec zavibroval! Lidé křičeli a drželi se za uši.

Are Doorn načapal dva mechaniky, kteří utíkali pryč ze strojovny. Hrubé je chytil, zatřepal jimi a zařval na ně. Nerozuměli ani slovu, ale to zatřepání jim vrátilo sebevládu.

Hrozilo POINT OF, že se rozpadne?

Podlaha se třásla! Podlaha z unitalu!

Na podlouhlém přístrojovém pultě probleskovaly a rozsvěcovaly se stupnice a pak zase zhasínaly. Přístroje Tajemných ukazovaly hodnoty, které Dhark ani Ri-ker nechápali.

Vulkán, vybuchující z podzemí, nemohl řvát tolik jako ted' motory POINT OF!

Palubní dorozumívání se automaticky vypnulo. Lidé na palubě se snažili o spojení s velínem. Byl to začátek konce?

Začínalo tak zřícení do modrobílého slunce?

Ren Dhark a Dan Riker se stali póly, které vyzařovaly klid. Také sebou při zařvání strojů trhli, ale ted' už seděli ve svých křeslech klidné a pozorovali přístroje.

Všech třiatdvacet konvertorů Tajemných bylo připraveno: energetické banky předaly svou energii pohonu.

Ren Dhark sáhl po Danově dlani. Druhou ukázal na obrazovou kouli

Objevilo se ohnisko!

Ultrabílý světelný míč, vyhlížející naprosto nezdolné.

Hvězdné sání!

Ren Dhark pustil Rikerovu ruku. Ohnisko jako by ho hypnotizovalo. Musel od něj doslova odtrhnout pohled.

Bleskově se otočil za sebe na Larsena a Szardaka. Oba důstojníci seděli před navigačními přístroji a nespouštěli z nich oči.

Náhodou zavadil pohledem o checkmaster. Zarazil se. Checkmaster dlouhodobě ukazoval *zelenou*/

Měkké křeslo se chvělo stále silněji. Pekelné řvaní POINT OF přešlo do nesnesitelných zvukových orgií.

Dhark kontroloval gravometr.

Beze změn!

Beze změn bylo také zrychlení lodi!

I kurs!

Kurs lodi řítící se do slunce!

Ještě jednou pohlédl k checkmasteru. Zelená!

Sbalil dlaně do pěstí a polkl. Už nechápal to šílené počínání automatiky, která odsoudila dvě stě lidí k zániku.

Měli pravdu ti na Cattanu, kteří tvrdili- *Jednoho dne se POINT OF stane pro její posádku smrtelnou pastí, která tisíc let čeká, ai bude moci sklapnout!*

Ren Dhark si sotva vzpomněl na tato slova, když jeho zrak náhle ztuhl.

POINT OF měnila kurs!

Uhýbala!

POINT OF řvala *jeSté* silněji!

Podlaha pod nohama lidí vibrovala jako rozechvělá kytarová struna!

Nejdřív pomalu, ale pak stále rychleji uhýbalo světlo bledě modrého slunce z obrazové koule!

„Otáčíme se!“ jásal Dan Riker a pak mu teprve došlo, že ho v tom příšerném hluku nemohl nikdo slyšet. Několika skoky byl u Larsena se Szardakem a táhl je k přístrojovému pultu.

„Tam!“ řval a ukazoval na zaměřovač souřadnic.

Ren Dhark si toho nevšímal. Jeho zájem patřil pouze rychlosti prstencovité lodi.

Ve zlomcích vteřiny se zdesetinásobila!

Pomalu se v křesle opřel. Kývl. Nevšímal si, že Larsen se Szardakem přeběhli do spojové centrály, aby oznámili změnu kursu lodi. Ren kývl ještě jednou.

I on podcenil techniku Tajemných.

I on až do této chvíle očekával od POINT OF jen příliš málo!

Loď nebyla ani na vteřinu vystavena nebezpečí, že se zřítí do slunce. Tenhle gravitační gigant byl pro ni stejný jako každá jiná hvězda.

Náhle mu na rameni ležela čísi paže. Otočil se a podíval se nahoru. Stál za ním astronom Lionel.

Ren Dhark neslyšel, co na něj křičt. Tak mu to ukázal. Držel v rukou dvě mapy hvězd a na jednu cosi spěšně napsal

Dhark četl:

Objevil jsem hvězdnou soustavu *TH věří*. Teď už víme, kde máme hledat Zemi. Navrhujeme doletět ke Třem věžím a odtud na Zemi.

Renovo rozhodnutí bylo však nezvratné.

Země si musela na POINT OF ještě počkat Země, která neodpovídala na žádné nadsvětelné spojení, byla nebezpečná pro loď i posádku. Ren Dhark nezapomínal na hadí syčení, které zaslechli na Cattanu z vysílání pozemské africké stanice,

Na tázavý astronomův pohled odpověděl Dhark zavrtěním hlavy. Ačkoliv vč-dfil, že mu v

tom hluku nebude rozumět, řekl:

„Lioneli, POINT OF nabírá kurs domů. Letíme zpět na Hope!”

Řekl to ve chvíli, kdy mu automatika předala zpět řízení lodi